

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמָה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

(א)	
1. "We open with blessing." Especially as we stand at the beginning and entrance of the month of Adar, when there is the commandment and the ruling: "When Adar enters, we increase in joy," and in this month "the mazal of Israel is strong." Consequently, it is understood that the Jewish people are then especially blessed with blessings. Moreover, it says in the Gemara: "Just as when Av enters, we decrease in joy, so when Adar enters, we increase in joy." Therefore, "a Jew who has a legal matter with a gentile should avoid him in Av, when his mazal is weak, and present himself in Adar, when his mazal is strong." Yet seemingly, what is the meaning of this comparison made in the Gemara, "Just as when Av enters we decrease, etc., so when Adar enters we increase, etc."? Apparently, this comparison diminishes the magnitude of joy in the month of Adar!	פּוֹתְחִין בְּבִרְכָּה. וּבִפְרֵט בְּעִמְדוֹ בְּתַחֲלִית . וּבְהִכְנִיסָהּ לַחֹדֶשׁ אָדָר, כְּשֵׁי־שָׁנוּ הַצּוּי וְהַדִּין שֶׁ"מִשְׁנַכְנֵס אָדָר מֵרַבִּין בְּשִׂמְחָה", וּבְחֹדֶשׁ זֶה "בְּרִיא מַזְלָה" דִּישְׂרָאֵל. בְּמִילָא מוֹבֵן שֶׁבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵתְבָרְכִים אַז בְּמִיָּחַד בְּבִרְכוֹת. יִתְּרָה מִזֹּ: אֵינָא בְּגִמְרָא "כְּשֵׁם שֶׁמִּשְׁנַכְנֵס אֶב מִמַּעֲטִין בְּשִׂמְחָה, כֶּה מִשְׁנַכְנֵס אָדָר מֵרַבִּין בְּשִׂמְחָה", "הַלֵּכָה בְּרִי יִשְׂרָאֵל דְּאֵית לִיה דִּינָא בְּהַדִּי נְכָרִי, לְשִׁתְּמִיט מִיְּנִיה בְּאֶב דְּרִיעַ מַזְלָה, וְלִמְצִי נִפְשִׁיה בְּאָדָר דְּבְרִיא מַזְלָה". וְלִכְאוּרָה: מַהוּ תֵּכֵן הַהֲשׁוּאָה בְּגִמְרָא "כְּשֵׁם שֶׁמִּשְׁנַכְנֵס אֶב מִמַּעֲטִין כו' כֶּה מִשְׁנַכְנֵס אָדָר מֵרַבִּין כו'?" לְכָאוּרָה הִרְיָזָה מִמַּעֲטִי אֶת גְּדֹל הַשִּׂמְחָה בְּחֹדֶשׁ אָדָר!
It can be explained, on the contrary: the expression of our Sages of blessed memory, "Just as when Av enters we decrease in joy, so when Adar enters we increase in joy," comes to teach that the decrease of joy in the month of Av shares the same purpose as the increase of joy in Adar ("Just as... so too..."). For the intent and ultimate purpose of decreasing joy in Av is itself to transform darkness into light and bitterness into sweetness.	נוֹצֵר־ל "כְּשֵׁם שֶׁמִּשְׁנַכְנֵס אֶב מִמַּעֲטִין בְּשִׂמְחָה כֶּה מִשְׁנַכְנֵס אָדָר מֵרַבִּין בְּשִׂמְחָה" בָּא לְלַמֵּד, שֶׁמַּעֲוֵט הַשִּׂמְחָה בְּחֹדֶשׁ אֶב הוּא בְּאוֹתָהּ כּוֹנֵה וְתַכְלִית שֶׁל רַבּוֹי הַשִּׂמְחָה בְּחֹדֶשׁ אָדָר ("כְּשֵׁם... כֶּה"). שֶׁכֵּן כּוֹנֵה וְתַכְלִית מַעֲוֵט הַשִּׂמְחָה בְּחֹדֶשׁ אֶב הִיא כְּדִי לְהַפֵּךְ מַחֲשֶׁךְ לְאוֹר וּמַמָּר לְמִתּוֹק.
And this is accomplished through those who "increase joy" and the "healthy mazal" that prevails in the month of Adar,	וְזֶה נִפְעַל עַל־יְדֵי הַמֵּרַבִּין בְּשִׂמְחָה" וְהַבְּרִיא מוֹלָה" בְּחֹדֶשׁ אָדָר,
which transforms even those who "reduce joy" and have a "poor mazal" during the month of Av.	שֶׁמֵּהִפֵּךְ גַּם אֶת הַמִּמַּעֲטִי בְּשִׂמְחָה" וְהִרְיָע – מַזְלָה" בְּחֹדֶשׁ אֶב
Therefore, it is understood that through this, even greater joy is added in Adar—	וְלָכֵן מוֹבֵן, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה מֵתוֹסֶפֶת עוֹד יוֹתֵר – שִׂמְחָה בְּאָדָר
in addition to the inherent joy in revealed and obvious good,	נוֹסֵף לְהַשִּׂמְחָה מֵעַד־עֲצָמָה בְּטוֹב הַנִּרְאָה, וְהַנִּגְלָה,

The Rebbe Parsha Terumah

תרומה משיחות לילות ד', ה', ו' ושבת קדש תרומה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

there is also joy derived from the transformation of previously undesirable situations	גם השמחה מזה שמהפכים אז את הענינים הבילתי רצויים
(which cause people to "reduce joy"),	("שגורמים לממעטין בשמחה),
so that it becomes "prepare for me delicacies" (plural),	באפן שנעשה "ועשה לי מטעמים" לשון רבים,
whether they are naturally sweet and pleasant foods ("increasing joy in Adar inherently"),	הן ממאכלים ערבים ומתוקים" (מרבין בשמחה באדר מעד-עצמו)
or whether they are spicy or sour matters,	והן מדברים חריפים או חמוצים
only that they become properly seasoned and refined	רק שהם מתבלים ומתקנים
until they become delicacies that restore the soul,	עד שנעשו מעדנים להשיב הנפש"
(the transformation of the matters of Av into light and sweetness).	(האתהפך דעניני אב לנהורא ולמיתקו).
And based on this, it sweetens the fact that the command regarding the increase of joy in Adar is brought specifically in Tractate Taanit, in the section discussing the descent of the month of Av, including the reduction of joy within it.	ועל-פי-זה ימתק זה שהצווי על רבוי השמחה באדר מובא דוקא במטכת תענית, בסוגיא המדברת אודות הירידה דחדש אב, כולל מעוט השמחה שבו.
And through this, even more is added in opening with blessing—blessing in all matters, including the transformation of all adverse matters into blessing and joy.	ועל-ידי-זה מתוסף עוד יותר בהפתיחה בברכה - ברכה בכל הענינים, גם בהפיכת כל הענינים של הפך, לברכה ושמחה.
Until the highest blessing—	— עד לברכה הכי עלאה
the blessing that is time-dependent:	— בענין שהזמן גרמא
the blessing of the true and complete redemption through our righteous Moshiach.	ברכת הגאולה האמתית והשלמה על ידי משיח, צדקנו,
When there will be complete joy, as it is written: "Then our mouths will be filled with laughter."	קשתהיה שלמות השמחה, אז ימלא שחוק, "פינו",
The fulfillment of "a strong and healthy mazal" for the Jewish people,	ושלמות ד"בריא מזלה" דבני-ישראל,
and the fulfillment of "the transformation of darkness into light and bitterness into sweetness."	ושלמות ד"אתהפך חשוכא לנהורא ומרירו" למיתקו.
(ב)	
The beginning of the month of Adar occurs (in many years) during the week of Parshas Terumah.	התחלת חדש אדר חלה (בכמה וכמה שנים). בשבוע דפרשת תרומה.

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

According to the known principle that each of the year's holidays relates specifically to the Torah portions during which they occur, we must understand the connection between the month of Adar—when "joy is increased upon entering Adar," and when Israel's mazal is healthy—and Parshas Terumah.	וְעַל-כִּי הִידוּעַ שְׁלֻמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה יֵשׁ שְׂיָכוֹת לְפָרָשִׁיּוֹת הַתּוֹרָה בָּהֶן הֵם חָלִים, צָרִיךְ לְהַבִּין הַשְׂיָכוֹת דְּחֹדֶשׁ אֶדָר – "מִשְׁנֹכְנֹס אֶדָר מֵרַבִּין בְּשִׂמְחָה", וְכֵן "בְּרִיא מַזְלָה" שֶׁל יִשְׂרָאֵל – לְפָרָשַׁת תְּרוּמָה.
In addition to the general connection with the month of Adar, we must also understand the relevance of the unique occurrence of Adar this year:	וְנוֹסֵף לְהַשְׂיָכוֹת לְחֹדֶשׁ אֶדָר בְּכָלֵל, צָרִיכָה לִהְיוֹת לָזֶה שְׂיָכוֹת גַּם לְהַחֲדוּשׁ בְּקִבְיָעוֹת דְּחֹדֶשׁ אֶדָר בְּשָׁנָה זוֹ:
(a) Being a leap year, there are two Adars this year, and currently—as we read Parshas Terumah—we find ourselves at the start of Adar Rishon.	(א) לִהְיוֹתָהּ שָׁנָה מְעַבְרָת, יִשְׁנֵם בְּשָׁנָה זוֹ שְׁנֵי אֶדָרִים. וְכַעַת – כְּשֶׁקּוֹרְאִים פָּרָשַׁת תְּרוּמָה – נִמְצָאִים בְּתַחֲלַת חֹדֶשׁ אֶדָר רִאשׁוֹן.
(b) The two days of Rosh Chodesh Adar Rishon (which includes and governs all the days of the month) occur this year on Tuesday and Wednesday.	(ב) ב' הַיָּמִים דְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ אֶדָר רִאשׁוֹן (שְׁהֲרָאשׁ) כּוֹלֵל בְּתוֹכּוֹ וּמִנְהִיג אֶת כָּל יְמֵי הַחֹדֶשׁ), חָלוּ בַּיָּמִי ג'. וְד' בְּשַׁבּוּעַ.
(ג)	
This will be understood by first clarifying a specific detail in our Parshah:	וְיֻבֵּן בְּהַקְדָּמָה דִּיּוּק בְּפָרָשַׁתֵּנוּ.
At the beginning of our Parshah, regarding G-d's commandment, "And they shall take for Me a Terumah... and this is the Terumah you shall take from them: gold, silver, and copper"—a well-known question arises: Why does the Terumah for the Mishkan begin specifically with gold?	בְּתַחֲלַת פָּרָשַׁתֵּנוּ – בְּצוּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא "וַיִּקְחוּ לִי תְּרוּמָה גֹּ' וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֶׁת גֹּ' – יָדוּעָה הַשְּׁאֵלָה: "מִדּוּעַ מִתְחִילָה תְּרוּמַת הַמִּשְׁכָּן דִּיקָא בְּזָהָב
In addition to the general question—why the materials were written specifically in this order (gold first)—one might think the order should have been even more logical here:	נוֹסֵף עַל הַשְּׁאֵלָה בְּכָלֵל, שְׁהַדְּבָרִים הֵיוּ צָרִיכִים – לְהַכְתֵּב בְּסֵדֶר אַחֵר
Since this passage deals with voluntary contributions given according to each person's heartfelt generosity ("Take for me a donation from each person whose heart moves him"),	מִכֵּין שְׂכָאן מְדַבֵּר אוֹדוֹת נְדָבַת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהִיא, "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבֹו
and since among the Israelites at that time there certainly existed both rich and poor individuals, it follows naturally that their donations would differ accordingly,	וּבְנְדָבַת הַמִּשְׁכָּן לֹא הָיְתָה יָד כָּלָם שְׁוָה, וּבְפִשְׁטוּת הָיָה הַפֶּרֶשׁ בֵּין דֵּל וְעֶשִׂיר,

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמָה מְשִׁיחוֹת לִילוֹת ד', ה', ו' וְשִׁבְת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

thus it would have seemingly been more appropriate for the order of contributions to start with silver or copper, items more commonly available to all Jews,	וּלְכַאוּרָה הִיָּה מֵתָאִים יוֹתֵר שְׂיִתְחִילוּ בְּדָבָרִים – כֶּסֶף אוֹ נְחֹשֶׁת – שֶׁהֵם מְצוּיִים יוֹתֵר אֶצֶל כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל,
rather than beginning specifically with gold, which is primarily possessed by wealthier Jews.	וְאַחֵר כֵּן בְּזָהָב, שֶׁהוּא שִׁיָּה בְּעֶקֶר אֶצֶל יְהוּדִים עָשִׁירִים יוֹתֵר.
Similar to what we find in the order of donations that followed—where all the materials (except for gold at the beginning) corresponded to the situation of the donors: First came gold, silver, and copper, all three of which were possessed by (most of) the Children of Israel, and every Israelite ("every man") donated from them to the Mishkan.	עַל־דֶּרֶךְ שְׂמֻצִּינוּ בְּסֹדֶר הַנְּדָבוֹת שְׁלֹאֲחֵרֵי־זָה – שְׁכָל הָעֲנִיִּים (מִלְבָּד זָהָב בְּתַחֲלָה) הֵם בְּהִתְאָם לְמַצֵּב הַמְּנֻדָּבִים: בְּתַחֲלָה בָּאִים זָהָב כֶּסֶף וְנְחֹשֶׁת, שֶׁשְּׁלִשְׁתָּם הָיוּ אֶצֶל (רַבִּי) בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, וְכָל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל (כָּל אִישׁ) נָדְבוּ מֵהֶם לְמִשְׁכָּן.
After that came blue dye (techelet), purple dye (argaman), scarlet wool (tola'at shani), fine linen (shesh), and goats' hair, along with dyed ram skins and tachash skins. Regarding these, it is written that "only every man with whom was found techelet... brought them"—because only a few had these materials.	לְאַחֵר מִכֵּן בָּאִים תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים וְעֹרוֹת אֵילִם מְאֻדָּמִים וְעֹרוֹת תְּחָשִׁים – שֶׁעַל־זָה כְּתוּב: שָׂרָק כָּל אִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא אֹתוֹ תְּכֵלֶת .. הֵבִיאוּ – כִּי לֹא נִמְצְאוּ מֵאֲלֵה רַק לְמִקְצָתָם.
After that came acacia wood—"everyone with whom was found acacia wood"—because even fewer possessed acacia wood.	לְאַחֵר מִכֵּן עֲצֵי שִׁטִּים ("כָּל אֲשֶׁר נִמְצָא אֹתוֹ") כִּי הָיוּ יוֹתֵר מְעַטִּים שִׁבְדִּים עֲצֵי שִׁטִּים.
And the last materials—oil for lighting, and the onyx stones and filling stones—were donated only by the leaders (nasi'im), as no other Jews possessed them.	וְהַדָּבָרִים הָאַחֲרוֹנִים - שֶׁמֶן לְמֵאוֹר וְגו', וְאַבְנֵי שֶׁהֵם וְאַבְנֵי מְלֵאִים - שֶׁרַק הַנְּשָׂאִים הֵבִיאוּ (כִּי (לִיהוּדִים אֲחֵרִים לֹא הָיָה זֹאת.
Especially according to the explanation that "the leaders brought the onyx stones" means that they were brought down by clouds.	וּבִפְרָט לְפִי הַפְּרוּשׁ בְּ "וְהַנְּשָׂאִים הֵבִיאוּ אֹתָם [אַבְנֵי הַשֶּׁהֵם" – עֲנִיִּים הֵבִיאוּם.
And based on this, gold should have come after silver and copper, since fewer of the Children of Israel brought gold than those who brought silver and copper.	וְעַל־פִּי־זָה – הָיָה צָרִיךְ זָהָב לְבוא לְאַחֵר כֶּסֶף וְנְחֹשֶׁת שֶׁכֵּן מִסְפָּר מוֹעֵט יוֹתֵר מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הֵבִיאוּ זָהָב מֵאֲשֶׁר כֶּסֶף וְנְחֹשֶׁת.

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לִילוֹת ד', ה', ו' וְשִׁבְת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

Although the Children of Israel had an abundance of gold and silver from the spoils of Egypt and the spoils of the sea—as our Sages stated, "There was no one among Israel who did not have ninety laden donkeys carrying Egypt's silver and gold"—it is simple that (among the Egyptians, and thus among) the Israelites, there was more silver (and copper) than gold, because a more precious item (gold) exists in smaller quantities (and on the contrary: for this reason, it is valuable).	דָּהָגָם שֶׁלִּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל הָיָה רַבּוּי זָהָב וְכֶסֶף מִבְּזוֹת מִצְרַיִם וּבְזוֹת הַיָּם - כְּמֵאמַר חֲכָמֵינוּ ז"ל "אֵין לָהּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא הָיוּ עִמּוֹ תְּשׁוּעִים חֲמוּרִים לְבוֹבִים טַעוּנִים מִכֶּסֶף וּזְהָבָה שֶׁל מִצְרַיִם" - הָרִי בְּפִשְׁטוֹת הָיָה אֶצֶל (הַמִּצְרַיִם, וּבְמִילָא אֶצֶל) בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר כֶּסֶף (וּנְחֹשֶׁת) מִזָּהָב, כִּי דָּבָר יָקָר יוֹתֵר (זָהָב) יִשְׁנוּ מַעֲט בְּכַמוֹת ((וְאִדְרָבָה: מִשּׁוּם כֶּן הוּא יָקָר.
And even within this, there were differences in wealth among the Children of Israel themselves, as mentioned above.	וּבְזָה גּוּפָא - הָיוּ חֲלוּקִים בְּעִשְׁוֵירוֹת בְּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל גּוּפָא, כְּנִזְכָּר לַעֲלִיל.
Even more so: In addition to the fact that the Children of Israel had more copper than silver and more silver than gold, they also donated more silver and copper than gold for the Mishkan, as explained by Ramban: "And every man who waved a wave offering of gold was not as numerous as those who offered silver and copper, and the raising of gold was not as great as that of silver and copper."	יִתְּרָה מִיּוֹ: נוֹסֵף לָכֵן שֶׁלִּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל הָיָה יוֹתֵר נְחֹשֶׁת מִכֶּסֶף וְיוֹתֵר כֶּסֶף מִזָּהָב - הָרִי גַם לְמִשְׁכָּן נָדְבוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כֶּסֶף וּנְחֹשֶׁת יוֹתֵר מִזָּהָב, כְּמִפְרָשׁ בְּרַמְבַּ"ן: "וְכָל אִישׁ אִשֵּׁר אֲשֶׁר הֵנִיף תְּנוּפֶת זָהָב לֹא הָיוּ רַבִּים כְּמִרְיָמִי הַכֶּסֶף וְהַנְּחֹשֶׁת וְלֹא הָיְתָה הָרִמָּת הַזָּהָב מִרְבָּה כְּכֶסֶף וְהַנְּחֹשֶׁת."
And the simple reason for this is also because the construction of the Mishkan and its vessels required more silver and copper than gold (as enumerated in detail in Parashat Pekudei).	וְהַטַּעַם לָכֵן בְּפִשְׁטוֹת הוּא גַם, כִּי לַעֲשִׂית הַמִּשְׁכָּן וְכֻלּוֹ הָיָה צָרָה בְּיוֹתֵר כֶּסֶף וּנְחֹשֶׁת מִזָּהָב (כְּפִי (שְׁנִמְנָה בְּפָרָטִיּוֹת בְּפָרָשַׁת פְּקוּדֵי.
And based on all the above, the previously mentioned question becomes even stronger: Why does the donation for the Mishkan begin specifically with gold?	וְעַל־פִּי כָּל הַנִּזְכָּר לַעֲלִיל מִתְחַזְּקַת הַשְּׁאֵלָה הַנִּזְכָּרַת לַעֲלִיל: מִדּוּעַ תְּרוּמַת הַמִּשְׁכָּן מִתְחִילָה בְּדִקְוָא בְּזָהָב?
It cannot be explained that the Torah lists the thirteen (or fifteen) materials in order of their importance, with gold being the most significant (more important than silver and copper), because: (a) The onyx stones and filling stones, which are more valuable than the previously mentioned materials, are listed only at the end.	לֹא נִתֵּן לְתַרְץ שְׁהַתּוֹרָה מוֹנָה אֶת י"ג (ט"ו) הַדְּבָרִים לְפִי סֵדֵר חֲשִׁיבוּתָם, וְזָהָב הוּא הַחֲשׁוּב בִּיְבִינֵיהֶם (חֲשׁוּב יוֹתֵר מִכֶּסֶף וּנְחֹשֶׁת) - כִּי (א) אֲבָנֵי שֶׁהֵם וְאֲבָנֵי מְלֵאִים, שֶׁהֵם דְּבָרִים חֲשׁוּבִים יוֹתֵר מִהַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים לְפָנֵי־זֶה, נִמְנִים רַק בְּסוֹף.

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לִילוֹת ד', ה', ו' וְשִׁבְת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

(b) More importantly: In the command for the donation of the Mishkan by the Israelites, the determining factor is not the importance of the material, but rather the actual situation of the donors and the necessity for the Mishkan. In both these aspects, silver and copper were more abundant than gold, as mentioned above.	(ב) וְעָקָר: בְּצוּי לְנִדְבַת הַמִּשְׁכָּן עַל-יְדֵי יִשְׂרָאֵל, הָרִי לֹא נֹגַע חֲשִׁיבוֹת הַדָּבָר, אֲלָא הַמִּצְבַּ בְּפִעֲלֵי שֶׁל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל הַמְּנַדְבִּים וְהַצָּרָה בַּמִּשְׁכָּן, וּבְשִׁנֵּי הָעֲנִינִים הָיוּ כֶּסֶף וְנֹחֶשֶׁת יוֹתֵר מִזָּהָב, כִּנְזָכָר לַעֲלִיל.
Additionally, it is necessary to understand: What is the eternal lesson derived from the fact that "gold" is the first among the Mishkan donations?	גַּם צָרִיךְ לְהִבִּין: מֵהִי הַהוֹרָאָה לְדוֹרוֹת הַנִּלְמָדֶת? מִמָּכָר שֶׁ"זָהָב" הוּא הָרִאשׁוֹן מִנְדָּבוֹת הַמִּשְׁכָּן?
(ד)	
And it can be said that the explanation for this is as follows, with a preliminary question regarding the Mishkan as a whole:	וַיֵּשׁ לֹמֵר הַבִּיאֹר בָּזָה, וּבְהַקְדָּם שְׂאֵלָה בְּנוֹגַע . לְכָלִּילוֹת הַמִּשְׁכָּן:
The construction and establishment of the Mishkan for Hashem depended on all the Children of Israel—both the command for the donation of the Mishkan was given to every single Jew ("And they shall take for Me a donation... from every man"), including women ("And the men came upon the women"), to the extent that even children participated in the donation for the Mishkan.	עֲשִׂית וְהִקְמַת הַמִּשְׁכָּן לַה' הִיְתָה תְּלוּיָהּ בְּכָל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל – הֵן הַצּוּי עַל נִדְבַת הַמִּשְׁכָּן הִיְתָה לְכָל-אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל ("וַיִּקְחוּ לִי תְּרוּמָה... מֵאֵת כָּל אִישׁ"), גַּם לְנָשִׁים ("וַיָּבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים"), עַד שֶׁגַּם טַף הִשְׁתַּתְּפוּ בְּנִדְבַת הַמִּשְׁכָּן.
Likewise, the command for the construction of the Mishkan ("And they shall make for Me a sanctuary, and I will dwell among them") was an obligation upon every single Jew—as Rambam writes: "Everyone is obligated to build and assist in the construction personally and with their resources, both men and women, just as in the desert Mishkan."	וְגַם הַצּוּי לַעֲשִׂית הַמִּשְׁכָּן ("וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִתִּי בְּתוֹכָם") הוּא חַיִּיב עַל כָּל-אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל – כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַרְמָב"ם: "הַכֹּל חַיִּבִּין לְבָנוֹת וּלְסִיעַד בְּעֶצְמָן וּבְמִמּוֹנָם, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים." כְּמִקְדָּשׁ הַמִּדְבָּר.
And it is necessary to understand:	וְצָרִיךְ לְהִבִּין:
Through the Mishkan, a wondrous innovation was achieved—something that had never existed before—that within a physical house below, "I will dwell among them."	עַל-יְדֵי הַמִּשְׁכָּן נִפְעַל חֲדוּשׁ נִפְלֵא – שֶׁעַד אָז לֹא הָיָה – שֶׁבְּבֵית גִּשְׁמִי לְמַטָּה יְהִיָּה "וְשִׁכְנִתִּי בְּתוֹכָם".
As the prophet marvels: "The heavens and the heavens of heavens cannot contain You, and yet specifically in this house" is where the Divine Presence rests, "And I will meet there with the Children of Israel!"	וְכִפִּי שֶׁהִנְבִּיא מִפְּלִיא – "הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלְלוּךָ", וְדוֹקָא "בְּבֵית הַזֶּה" הִיא הַשְׂרָאָת "הַשְׁכִּינָה", "וְנִעַדְתִּי שָׁמָּה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל גּו'".

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַת מִשְׁכַּחַת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמַת ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

Based on this, it would seem that in order to build a Mishkan for Hashem (where "I will dwell among them"), it would be necessary to involve only the most elevated individuals among the Children of Israel, those who have the power to create such a dwelling where the Divine Presence can rest and be revealed.	לְפִי־זֶה הָיָה צָרִיךְ לִהְיוֹת לְכֹאזְרָה, שֶׁבְּכָדֵי לְבָנוֹת מִשְׁכָּן לָהּ (בּוֹ יִהְיֶה "וְשִׁכְנֹתִי בְתוֹכָם") זְקוּקִים דּוֹקָא לְאַנְשִׁים נְעִלִים בְּיוֹתֵר בֵּין בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, שֵׁשׁ בְּכַחַם לַעֲשׂוֹת בֵּית כָּזֶה שֶׁהַשְׂכִּינָה תִשָּׁרָה וְתִתְגַּלֶּה בּוֹ.
(As was the case regarding the actual construction of the Mishkan, which was carried out by Bezalel, of whom it is said, "And He filled him with the spirit of G-d," under the direct guidance of Moshe Rabbeinu, who received instructions from Hashem Himself. Even more so, "As I show you... so shall you do.")	כְּפִי שֶׁהָיָה זֶה בְּנוֹגֵעַ לַעֲצֹם עֲשִׂית הַמִּשְׁכָּן, שֶׁנִּעְשָׂה עַל־יְדֵי בְּצַלָּאֵל, וְ"וַיִּמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים גּוֹ", עַל־פִּי הוֹרָאוֹת מִשֶּׁה רַבֵּינוּ, שֶׁשָּׁמַע מִהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עֲצֻמוֹ, וְעוֹד יוֹתֵר – "כָּל אֲשֶׁר אֲנִי מֵרָאֶה אוֹתְךָ גּוֹ' כֵּן תַּעֲשֵׂה".]
Nevertheless, the Torah states that the Mishkan depended specifically on the donation and contribution of every single Jew—men and women, and even children!	אֲף־עַל־פִּי־כֵן אוֹמֶרֶת הַתּוֹרָה, שֶׁהַמִּשְׁכָּן תִּלְוִי דּוֹקָא בְּנִדְבָתוֹ וּפְעֻלָּתוֹ שֶׁל כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל – הֵן אֲנָשִׁים וְהֵן נָשִׁים, וְגַם טַף
But how can a simple man, a simple woman, or even a small child have the power to bring about such an innovation—that the Divine Presence should dwell in a physical house in this physical world (to the extent of "I will dwell among them," within each and every Jew), something that is not even possible in the heavens and the highest heavens?!	וְהִיאֵךְ יֵשׁ לְאִישׁ פְּשוּט, אִשָּׁה פְּשוּטָה, וְאֶפְלוּ יֶלֶד קָטָן, אֶת הַכֹּחַ לַפְּעֹל חֲדוּשׁ כָּזֶה – שֶׁהַשְׂכִּינָה תִשָּׁרָה בְּבֵית גִּשְׁמִי בְּעוֹלָם הַזֶּה הַגִּשְׁמִי (עַד לֵאמֹן ד' וְשִׁכְנֹתִי בְתוֹכָם", בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָת מִיִּשְׂרָאֵל) – דְּבָר שֶׁלֹּא יָכֹל לִהְיוֹת אֶפְלוּ ב' שְׁמַיִם "וְשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם"?!]
Especially since the verse "And they shall take for Me a donation" must be "for Me, for My sake," just as "And they shall make for Me a sanctuary" must be "for My sake," meaning that in addition to the actual giving and construction, there must also be intention for the sake of Heaven.	וּבִפְרָט שֶׁה' וַיִּקְחוּ לִי תְּרוּמָה צָרִיךְ לִהְיוֹת "לִי לְשִׁמִּי", כְּשֵׁם שֶׁה' וַעֲשֵׂה לִי מִקְדָּשׁ צָרִיךְ לִהְיוֹת "לְשִׁמִּי", הֵינוּ, שֶׁנוֹסֵף לְהַגְתִּינָה וְהַעֲשִׂיָה בְּפִעֵל, צָרִיכָה לִהְיוֹת גַּם כּוֹנֵה לְשִׁמָּה.
Yet serving Hashem with true intent (and especially with complete sincerity) is not something found among all the people of Israel—men, women, and children—as Rambam writes (in Hilchos Teshuvah), that reaching the level of serving Hashem purely out of love, "not for any worldly reason... but doing the truth because it is the truth," is a very great level, and not every wise person merits it.	אֲשֶׁר עֲבוּדָה לְשִׁמָּה (וּבִפְרָט בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת) אֵינָה בְּכָל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטַף, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַרְמַ"ם (בְּהַלְכוֹת תְּשׁוּבָה), עַד שֶׁשְׁלֵמוֹת הָעֲבוּדָה "לְשִׁמָּה" מֵתוֹךְ אֲהָבָה ("לֹא מִפְּנֵי דְבָר בְּעוֹלָם כּוֹ' אֲלֵא עוֹשָׂה הָאֱמֶת מִפְּנֵי שֶׁהִיא אֱמֶת") הִיא מַעֲלָה גְדוֹלָה מְאֹד "וְאֵין כָּל חָכָם זֹכֵךְ לָהּ".

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לִילוֹת ד', ה', ו' וְשִׁבְת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

(ה)	
The explanation in this:	וְהִבְיָאוּר בָּזָה .
The command to build the Mishkan came specifically after the giving of the Torah and as a continuation of Matan Torah—when the choice of "You have chosen us from all nations and tongues" was realized, Hashem's selection of every single Jew, specifically in the Jewish body. Even while being a soul within a physical body in this physical world, he is to be "a kingdom of priests and a holy nation."	הַצֹּוֹי לַעֲשִׂיַת הַמִּשְׁכָּן בָּא דִּקְוָא לְאַחַר מַתַּן תּוֹרָה, וְכַהֲמִשְׁךָ לְמַתַּן תּוֹרָה – שְׂאֵז נִפְעַל ה' וּבָנוּ בְּחֵרַת מְכַל עַם וְלִשׁוֹן, בְּחִירַת הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל-אַחַד וְאַחַד מִיִּשְׂרָאֵל, וְדִקְוָא בְּגוֹף הַיְּהוּדִי, שֶׁגַּם בְּהִיוּתוֹ נִשְׁמָה בְּגוֹף גִּשְׁמִי בְּעוֹלָם הַזֶּה הַגִּשְׁמִי יֵהִי הוּא "מַמְלָכַת כֹּהֲנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ".
And as is well known, before Matan Torah, there was a decree that "the upper realms should not descend to the lower realms, and the lower realms should not ascend to the upper realms." At Matan Torah, this decree was annulled, and the Jewish people—though they exist in the lower realms—are (in truth) always in a state of the upper realms due to their being "a veritable part of G-d above."	וְכִידּוּעַ, שְׁעַד מַתַּן תּוֹרָה הִיָּתָה הַגְּזֵרָה שֶׁ"עֲלִיּוֹנִים לֹא יֵרְדוּ לְתַתְּחוֹנִים וְתַתְּחוֹנִים לֹא יַעֲלוּ לְעֲלִיּוֹנִים", וּבְמַתַּן תּוֹרָה נַעֲשֶׂה בְטוֹל הַגְּזֵרָה, וּבְנִי-יִשְׂרָאֵל, כְּפִי שֶׁנִּמְצָאִים בְּתַתְּחוֹנִים, הֵם (בְּאַמֶּת) תָּמִיד בְּ(מִצְבָּד) עֲלִיּוֹנִים, מִצְד ה' חֲלֻק (בְּאַמֶּת) תָּמִיד בְּ(מִצְבָּד) עֲלִיּוֹנִים, מִצְד ה' חֲלֻק אֱלֹהִים מִמַּעַל מִמַּשׁ שְׁלֵהֶם.
Just as when one grasps a part of the essence, he grasps the entirety, so too, "Israel and the Holy One, Blessed be He, are completely one."	שֶׁהַעֲצָם, כְּשֶׁאֲתָה תּוֹפֵס בְּחֻלְקוֹ, אֲתָה תּוֹפֵס "בְּכָלוֹ – יִשְׂרָאֵל וְקֹדֶשׁ-בְּרִיךְ-הוּא כֹּלָא חֵד.
From Matan Torah onward, the very existence of every single Jew is such that—regardless of external appearances—"even though he has sinned, he is still a Jew."	מִמַּתַּן תּוֹרָה וְאִילָךְ – מְצִיאֻתוֹ שֶׁל כָּל-אַחַד וְאַחַד מִיִּשְׂרָאֵל הִיא כְּזוֹ, שֶׁמִּבְּלִי הַבֵּט עַל חִיצוֹנִיּוּתוֹ, "הִרִי אֶף-עַל-פִּי שֶׁחָטָא יִשְׂרָאֵל הוּא
He possesses the "Jewish spark," which ensures that he does not want and is not able to sever himself, G-d forbid, from Divinity. As ruled by the Rambam, the true desire of every single Jew is to fulfill Hashem's will, and when at times it appears otherwise, it is only external, due to his evil inclination overpowering him.	יֵשׁ לוֹ אֶת "נִקְדַּת הַיְּהוּדוּת", שֶׁמִּצְד זֶה אֵינָנו רוֹצֶה וְאֵינָנו יָכוֹל לְהִתְנַתֵּק חֵס וְשְׁלוֹם מֵאַלְקוּת, וְכַפְסֵק-דִּין הָרַמְבָּם – שֶׁרְצוֹנוֹ הָאֱמֶתִי שֶׁל כָּל-אַחַד וְאַחַד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא לְקַיֵּם אֶת רְצוֹן ה', וְיִמָּה שֶׁלְּפָעֲמִים נִרְאָה אַחֲרֵת, הִרִי זֶה רַק בְּחִיצוֹנִיּוּת, מִצְד זֶה שֶׁיִּצְרוֹ הוּא שֶׁתִּקְפוּ
Even more so: Even a Jew who is still engaged in service "not for its own sake"—as the Rambam (quoting our Sages) states, "A person should always engage in Torah study even not for its own sake, for from doing it not for its own sake, he will come to do it for its own sake."	יְתֵרָה מִזֶּה: אֲפֹלוּ יְהוּדִי כְּזֶה שֶׁעוֹד אוֹחֵז בְּעִבּוּדָה שְׁלֹא לְשִׁמָּה – מִבִּיא הָרַמְבָּם (מִחֻמְיָנו ז"ל), "שֶׁלְּעוֹלָם יַעֲסוּק אָדָם בְּתוֹרָה וְאֲפֹלוּ שְׁלֹא לְשִׁמָּה, שֶׁמִּתּוֹךְ שְׁלֹא לְשִׁמָּה בָּא לְשִׁמָּה

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

Therefore, when teaching children, women, and the general unlearned populace, they are initially taught to serve out of reverence... until they increase in understanding and wisdom... and gradually become accustomed to serving out of love.	ואומר: "לפיכך, כְּשֶׁמְלַמְדִּין אֶת הַקִּטְנִים וְאֶת הַנָּשִׁים וְכָלל עַמִּי הָאָרֶץ, אֵין מְלַמְדִּין אוֹתָן אֶלָּא לְעַבֵּד מִיִּרְאָה כּו' עַד שֶׁתִּרְבֶּה דַּעְתָּם וְיִתְחַכְּמוּ כּו', וּמִרְגִּילִין אוֹתָם כּו' עַד שֶׁיִּשְׁיִיגוּהוּ וְיִדְעוּהוּ וְיַעֲבֹדוּהוּ מֵאַהֲבָה".
The reason for this is that "from not for its own sake"—the inner essence of even a Jew's external service (in the lower realms) is truly "for its own sake" (aligned with the upper realms).	וְהִטְעַם עַל זֶה הוּא – כִּי "מִתּוֹךְ שֶׁלֹּא לְשִׁמָּה", הַתּוֹךְ וְהַפְּנִימִיּוּת שֶׁל הַ(עֲבוּדָה שֶׁל יְהוּדֵי אֶפְלוֹ) "שֶׁלֹּא לְשִׁמָּה" (תַּחְתּוֹנוֹת) הוּא – "לְשִׁמָּה" ((עֲלִיוֹנוֹת)).
Based on this, it is understood how every single Jew—men, women, and children—has both the command and the power to build the Mishkan for Hashem, which must be "for My sake."	עַל-פִּי־זֶה מוֹכֵן הֵיאָךְ יֵשׁ לְכָל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל – אֲנָשִׁים, נָשִׁים וְטָף – אֶת הַצֻּוִי וְהַכֹּחַ "לַעֲשׂוֹת אֶת הַמִּשְׁכָּן לַה', שֶׁצִּוִּירָה לִהְיוֹת "לְשִׁמִּי".
For through Matan Torah, a Jew became a new reality—one in which, while being a soul within a physical body in this world, and regardless of his level in service (even if it is not fully for its own sake), his inner essence and core are truly "for its own sake," for Hashem alone.	כִּי עַל-יְדֵי מַתַּן תּוֹרָה נַעֲשֶׂה יְהוּדֵי לְמַצִּיאוֹת חֲדָשָׁה, מַצִּיאוֹת כְּזוֹ, שֶׁבְּהִיוּתָהּ נִשְׁמָה בְּגוֹף לְמַטָּה, וּמִבְּלִי הֵבֵט עַל דִּרְגָּתוֹ בְּעֲבוּדָה (אֶפְלוֹ) אִם הִיא שֶׁלֹּא לְשִׁמָּה), הִרִי הַ"תּוֹךְ" וְהַפְּנִימִיּוּת שֶׁלוֹ הוּא "לְשִׁמָּה", לְשֵׁם ה', מִבְּלִי שׁוּם טַעַם, וְעַנְיָן אֲחֵר.
Not for any worldly reason, not out of fear of punishment, and not in order to receive reward, but rather "he does the truth because it is the truth."	לֹא מִפְּנֵי דְבַר בְּעוֹלָם, וְלֹא מִפְּנֵי יִרְאַת הָרָעָה, וְלֹא כְּדֵי לִירֹשׁ הַטּוֹבָה, אֶלָּא "עוֹשֶׂה הָאֱמֶת מִפְּנֵי שֶׁהִיא אֱמֶת".
Therefore, he has the power to bring about that even the reality of the world (the lower realms) can be transformed into holiness (the upper realms), until it becomes "a dwelling for Him, blessed be He, in the lower realms"—a Mishkan and a sanctuary for Hashem, about which Hashem says, "And I will dwell among them."	וְלִכֵּן יֵשׁ בְּכֹחוֹ לַפְּעֵל, שֶׁגַּם מַצִּיאוֹת הָעוֹלָם (תַּחְתּוֹנוֹת) תּוֹכֵל לַהֲעֲשׂוֹת קְדוּשָׁה (עֲלִיוֹנוֹת), עַד "דִּירָה לוֹ יִתְבָּרַךְ בְּתַחְתּוֹנוֹת", מִשְׁכָּן וּמִקְדָּשׁ לַה', "עֲלִיוֹ אוֹמֵר הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ־הוּא: "וְשִׁכְנֹתִי בְּתוֹכְכֶם".
(i)	
Based on this, we can say the reason why "gold" is the first among the donations for the Mishkan:	עַל-פִּי־זֶה יֵשׁ לוֹמֵר הִטְעַם לָכֵךְ שֶׁ"זָהָב" הוּא הָרִאשׁוֹן מִנְּדִבּוֹת הַמִּשְׁכָּן:

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לִילוֹת ד', ה', ו' וְשִׁבְת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

When Hashem (in the Torah) lists the donations that a Jew must bring, He begins with "gold" because this expresses—not the inherent value of gold in itself (without connection to the donation of the Mishkan by Israel), but rather—the significance and greatness of a Jew.	כְּשֶׁהַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ־הוּא (בַּתּוֹרָה) מוֹנֶה אֶת הַנְּדָבוֹת שֶׁיְהוּדֵי צָרִיךְ לְהָבִיא – הוּא מִתְחִיל בְּ"זָהָב" כִּי בָּזֶה מִתְבַּטָּא (לֹא חֲשִׁיבוּתוֹ שֶׁל הַזָּהָב מֵעַצְמוֹ) (בְּלִי כָּל שִׁיכוֹת לְנִדְבַת הַמִּשְׁכָּן עַל־יְדֵי יִשְׂרָאֵל), אֲלֹא זֶה מְבַטָּא אֶת חֲשִׁיבוּתוֹ וּמַעֲלָתוֹ שֶׁל יְהוּדִי.
The first—the highest among his possessions (and therefore his donations)—is "gold," the most valuable and significant material.	שֶׁהָרִאשׁוֹן – רִאשׁוֹן בְּמַעֲלָה מְנַכְסִיו (וּבְמִילָא מְנַדְבוּתִיו) הוּא "זָהָב", הַדָּבָר הַיָּקָר וְהַחֲשׁוֹב בְּיוֹתֵר.
For the reality of a Jew—after Matan Torah—is such that even while he is in the physical world, where building the Mishkan requires silver and copper, and in quantity even more than gold, his essential status is one of wealth.	שֶׁכֵּן מְצִיאֻתוֹ שֶׁל יְהוּדִי – לְאַחַר מַתַּן תּוֹרָה – הִיא כִּזֹּ, שֶׁאֵפְלוּ בְּהִיוּתוֹ לְמִטָּה בְּגִשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם, שֶׁבּו זְקוּקִים (בְּבִנְיַת הַמִּשְׁכָּן) גַּם לְכֶסֶף (וּנְחֹשֶׁת וְכו') (וּבְכַמּוֹת – יוֹתֵר מִזָּהָב).
Above all, he is inherently wealthy, a "prince," and even more so—a "king" himself, whose essence and belonging are associated with the most precious thing—"gold."	אֲזִי לְכָל לְרֹאשׁ – הוּא עֹשִׂיר בְּעַצְמוֹ, "בֶּן מֶלֶךְ", וַיִּתֵּרָה מִזֹּ – "מֶלֶךְ" עַצְמוֹ, שֶׁמְצִיאֻתוֹ הִיא (וְאֵלֵינוּ "שִׁיךְ") הַדָּבָר הַכִּי יָקָר – "זָהָב".
The acronym of "Zahav" (gold) stands for "Zeh Hanoten Bari"—"the one who gives is whole"—indicating that even when the Jew is in the lowest realms, he is in a state of complete perfection, in both physical and spiritual health.	רִאשִׁי־תִבּוֹת "זֶה הַנוֹתֵן בָּרִיא" – הַנוֹתֵן (הַיְהוּדִי), גַּם כְּפִי שֶׁנִּמְצָא לְמִטָּה, הוּא בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת דְּבְרִיאוֹת, בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת.
Even more so: In addition to the fact that placing gold first expresses the general greatness and importance of a Jew, it specifically relates to the idea of "And they shall make for Me a sanctuary, and I will dwell among them."	וַיִּתֵּרָה מִזֶּה: נּוֹסֵף לָכֵן שֶׁהַקְדָּמַת הַזָּהָב מְבַטָּא אֶת מַעֲלָתוֹ וְחֲשִׁיבוּתוֹ שֶׁל יְהוּדִי בְּכָלל – הִרִי זֶה נּוֹגַע בְּמִיחָד לַעֲנִין ד' וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִיתִי בְּתוֹכָם" גּוֹפֵא.
For the power to bring about "And they shall make for Me a sanctuary, and I will dwell among them" comes from the Jew, who—even while in the lower realms—is inherently of the "upper realms," in the level of "gold."	שֶׁכֵּן הֵכֵחַ לַפְּעַל "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִיתִי בְּתוֹכָם" בָּא עַל־יְדֵי יְהוּדִי, שֶׁגַּם בְּהִיוּתוֹ לְמִטָּה, הוּא ""עֲלִיוֹנִים", בְּדֶרֶגַת "זָהָב".
When speaking only in relation to the Mishkan itself and how the Children of Israel donated to it, silver and copper had priority over gold (since they were more available among the Israelites and were used in greater quantities in the Mishkan, as mentioned above).	כְּשֶׁמְדַבֵּר רַק בִּיחֹס לַמִּשְׁכָּן וְלֵאפָן שֶׁבּו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נָדְבוּ לַמִּשְׁכָּן – אֲזִי יֵשׁ לְכֶסֶף וְנְחֹשֶׁת קְדִימָה לְגַבֵּי זָהָב (כִּי הֵם מְצוּיִים יוֹתֵר אֲצֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהֵיוּ (בְּרַבּוּי יוֹתֵר בְּמִשְׁכָּן, כְּנֻזָּכָר לַעֲלִיל).
However, when speaking about the Israelites themselves, who built the entire Mishkan, then gold takes precedence.	אֲבָל כְּשֶׁמְדַבֵּר אוֹדוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁעוֹשִׂים אֶת כָּל הַמִּשְׁכָּן – לְכָל לְרֹאשׁ בָּא עֲנִין הַזָּהָב.

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

This is because a Jew, even while existing in the lower realms, is inherently associated with "gold," and therefore, he has the power to construct the Mishkan for Hashem.	מִכֵּיּוֹן שְׂיִהוּדִי, גַּם בְּהִיּוֹתוֹ מְצִיאוֹת לְמִטָּה, הוּא שֶׁיֵּה "לְכָל לְרֹאשׁ" ל"זָהָב", וְלִכְן בְּכַחוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת ה'הַמִּשְׁכָּן לֵה'.
And it can be said that this is also the reason why the Children of Israel had an abundance of gold and silver at that time, even in the literal sense—because it stems from their spiritual greatness.	וַיֵּשׁ לְזִמְרָה, שֶׁזֶּהוּ גַּם הַטַּעַם לְכָךְ שֶׁלִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֶז רַבּוּי זָהָב וְכֶסֶף גַּם בְּפִשְׁטוּת.
For their very essence is one of wealth (spiritually) in the level of "gold," and as a result, this also translated into material wealth, an abundance of gold.	כִּי זֶה מִשְׁתַּלְשֵׁל מִמַּעֲלֵתָם, שֶׁמִּצֵּד עֵצָם עֲנִיָּוִם הֵם עֲשִׁירִים (בְּרוּחָנִיּוֹת) בְּדֶרֶגַת "זָהָב", וּבְמִילָא מִשְׁתַּלְשֵׁל מִזֶּה גַּם עֲשִׁירוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת, רַבּוּי זָהָב.
Based on this, we can also understand why, in Parashat Vayakhel (where the Torah describes the actual donations of the Israelites), the Torah separates the donation of gold from the donation of silver and copper into two separate verses:	וְעַל-פִּי-זֶה יִמָּתֵק גַּם זֶה, שֶׁבְּפָרָשַׁת וַיִּקְהַל (בָּה) מְדַבֵּר אוֹדוֹת נְדָבַת יִשְׂרָאֵל בְּפִעֵל, מַחֲלָקֶת הַתּוֹרָה אֶת נְדָבַת הַזָּהָב וְנְדָבַת הַכֶּסֶף וְהַנְּחֹשֶׁת בְּשֵׁנֵי פְסוּקִים נִפְרָדִים:
"And the men came with the women, all generous-hearted people brought bracelets... every vessel of gold, and every man who waved a wave offering of gold to Hashem" (Exodus 35:22).	וַיָּבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים, כָּל נָדִיב לֵב הִבִּיאוּ חָח וְגו' כָּל כְּלֵי זָהָב, וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר הֵנִיף תְּנוּפֶת "זָהָב לֵה'".
And two verses later (after an interruption mentioning the donation of blue-dyed wool, etc.), "Everyone who raised a donation of silver and copper..." (Exodus 35:24).	וּשְׁנֵי פְסוּקִים לְאַחַר מִכֵּן (בְּהִפְסֵק הַנְּדָבוֹת שֶׁל "...תִּכְלֵת וְגו') – "כָּל יִמְרִים תְּרוּמַת כֶּסֶף וְנְחֹשֶׁת
As Ramban explains, the Torah mentions women specifically in relation to the gold because they did not have silver or copper, only gold in their jewelry.	כִּי שֶׁהִרְמַב"ן מְבָאֵר, "בְּעִבּוּר שֶׁהִזְכִּיר שֵׁם הַנָּשִׁים, וְאִין לָהֶן כֶּסֶף וְנְחֹשֶׁת, רַק הַזָּהָב "...בִּתְכֵשִׁטִּין
This is because gold is of an entirely different quality than silver, copper, and the other donations—it represents the completeness of every single Jew, both men and women.	כִּי זָהָב הוּא סוּג אַחֵר בְּאִיכוֹת מְכֻסָּף וְנְחֹשֶׁת וְשָׂאֵר הַנְּדָבוֹת – זָהָב מוֹרָה עַל שְׁלֵמוֹתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אֲנָשִׁים וְנָשִׁים.
Therefore, we can say that gold was present among both men and women, even among those (the women) who did not have silver or copper.	וְלִכְן יֵשׁ לְזִמְרָה, שֶׁהִיָּה הַזָּהָב אֲצֵל שְׁנֵיהֶם, אֲפִלּוּ אֲצֵל אֵלֶּה (נָשִׁים) שֶׁלֹּא הָיָה לָהֶם כֶּסֶף וְנְחֹשֶׁת.
(ז)	
Based on this, we can also understand the connection to the month of Adar (at the beginning of which we read Parashat Terumah).	עַל-פִּי-זֶה תּוֹבֵן גַּם הַשִּׁיכוֹת לְחֹדֶשׁ אָדָר ((שֶׁבְּהִתְחַלֵּת הַחֹדֶשׁ קוֹרִין פְּרָשַׁת תְּרוּמַה

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמָה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

By way of introduction:	וּבְהַקְדִּים:
Regarding the statement of the Gemara that in the month of Adar, "the mazal (fortune) of a Jew is strong," a question arises: Our Sages state, "There is no mazal (astrological influence) for Israel"?	עַל דְּבַרִּי הַגִּמְרָא, שֶׁבְּחֹדֶשׁ אָדָר "בְּרִיא מַזְלָה" שֶׁל יְהוּדִי – נִשְׁאַלֶת הַשְּׂאֵלָה: חֲכָמֵינוּ ז"ל הֲרִי "אֵין מַזָּל לְיִשְׂרָאֵל" אוֹמְרִים "אֵין מַזָּל לְיִשְׂרָאֵל"?
At first glance, one might explain this based on Rashi's commentary on "there is no mazal for Israel"—that through prayer and merit, a Jew's mazal can change for the better.	לְכַאוּרָה, הִיָּה נֶתֶן לְתַרְץ עַל־פִּי דְּבַרִּי רִשִׁי עַל "אֵין מַזָּל לְיִשְׂרָאֵל" – שֶׁעַל יְדֵי תַפְלָה וְזָכוֹת מִשְׁתַּנָּה מַזְלוֹ לְטוֹבָה.
That is, while the Jewish people do have mazal, through a stronger force (prayer and merit), their mazal can be changed for the good.	הֵינוּ, שֶׁלִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יֵשׁ מַזָּל, אָךְ עַל־יְדֵי כַח חֲזָקָה (תַּפְלָה וְזָכוֹת) יָכֹל מַזְלָם לְהִשְׁתַּנּוֹת לְטוֹבָה.
However, this explanation is insufficient in relation to the month of Adar, because "his mazal is strong" simply means that the mazal itself (in the month of Adar) is inherently strong—not that it is changed through an external force such as prayer or merit.	אָבֵל אֵין זֶה בִּיאֹר מִסְפִּיק בְּנוֹגֵעַ לְחֹדֶשׁ אָדָר – כִּי "בְּרִיא מַזְלָה" פְּרוּשׁוֹ בְּפִשְׁטוֹת הוּא, לֹא שֶׁעַל־יְדֵי כַח שְׁנֵי (תַּפְלָה וְזָכוֹת) מִשְׁתַּנָּה הַמַּזָּל, אֲלָא שֶׁהַמַּזָּל מִצַּד עֲצָמוֹ (בְּחֹדֶשׁ אָדָר) הוּא "בְּרִיא".
And we can explain this as follows:	וַיֵּשׁ לּוֹמֵר הַבִּיאֹר בְּזֶה:
Essentially, from their root above, the Jewish people are not at all under the dominion of the constellations, G-d forbid, as it is written: "Do not learn the way of the nations, and do not fear the signs of the heavens, for the nations fear them."	בְּעֲצָם, מַעַד שֶׁרָשָׁם לְמַעְלָה, בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֵינָם כָּלֵל תַּחַת שְׁלִיטַת הַמַּזְלוֹת חֹס וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "אַל דֶּרֶךְ הַגּוֹיִם אַל תִּלְמְדוּ וּמֵאֲתוֹת הַשָּׁמַיִם אַל תִּחַתּוּ, כִּי יַחַתּוּ הַגּוֹיִם מִהֶמָּה".
However, the uniqueness of a Jew is even greater than this: Even when he descends below as a soul within a body in the natural world, and his body appears physically similar to that of other nations (who are governed by the constellations), even then, he is in a state of "there is no mazal (astrological influence) for Israel."	אָךְ חֲדוּשׁוֹ שֶׁל יְהוּדִי הוּא יוֹתֵר מִזֶּה, שֶׁאֲפֹלוּ כְּפִי שֶׁהוּא יוֹרֵד לְמַטָּה, כְּנִשְׁמָה בְּגוֹף בְּעוֹלָם הַטִּבֵּעַ, וְגוֹפוֹ נִדְמָה בְּחִמְרֵיזוֹ לְגוֹפֵי אֲמוֹת הָעוֹלָם (שֶׁנִּהְיִים עַל־יְדֵי מַזְלוֹת), גַּם כָּאֵן הוּא בְּמַצָּב "שֶׁאֵין מַזָּל לְיִשְׂרָאֵל".
Therefore, while he indeed has the ability—through prayer and merit—to change his mazal for the better, this is still due to a higher force (prayer and merit), not because the mazal itself is inherently strong.	וְלָכֵן, אֲמָנָם יֵשׁ בָּכֵחוֹ – עַל יְדֵי תַפְלָה וְזָכוֹת – לְשַׁנּוֹת אֶת מַזְלוֹ לְטוֹבָה. אָבֵל כָּל־זֶה עֵדִין מִצַּד כַּח עֲלִיוֹן יוֹתֵר (תַּפְלָה וְזָכוֹת), וְלֹא מִצַּד הַמַּזָּל מִעֲצָמוֹ.

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמָה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

The novelty of the month of Adar is even greater than this: Even as the individual Jew exists in the lower world, where mazal is a factor, and he is subject to worldly laws ("in the month of Av, he must avoid litigation, as his mazal is weak"), in the month of Adar, "his mazal is strong"—from the very beginning of the month, even without any effort on his part, his mazal is inherently strong.	הַחֲדוּשׁ שֶׁל חֹדֶשׁ אָדָר הוּא יוֹתֵר מִזֶּה: אֶפְלוּ כָּפִי שְׂיִהוּדִי, יְחִיד, הוּא כָּאֵן לְמִטָּה, קָשׁוּר לַעֲגֹן הַמַּזָּל, וְנִמְצָא בְּעוֹלָם שׁ"ב אֵת לֵה דִינָא בְּהַדִּי נִכְרִי" (וְעַד שֶׁבְּחֹדֶשׁ אָב עָלָיו לְהִשְׁתַּמֵּט מִזֶּה, כִּי רַע מִזְלָה), הֵרִי בְּחֹדֶשׁ אָדָר "בְּרִיא מִזְלָה" – מִיָּד בְּכִנְיָסָה לְחֹדֶשׁ (אֶפְלוּ בְּלִי שׁוּם עֲבוּדָה מִצִּדּוֹ), הַמַּזָּל מִעֲצָמוֹ הוּא "בְּרִיא", עַד שֶׁאֶפְלוּ אִינוֹ-יְהוּדִי רוּאָה וּמִרְגִּישׁ זֹאת.
Furthermore, based on the deeper interpretation of "there is no mazal for Israel"—that "above, Israel is in a state of ayin (nullification)"—the novelty is that this is not only in the higher realms, but the mazal (the level of ayin) flows down to the lower realms as well.	וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף, עַל פִּי פְּרוּשׁוֹ הַפְּנִימִי שֶׁל "אֵין מַזָּל לְיִשְׂרָאֵל", שׁ"מַעְלָה, יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת אֵין (בְּטוּלָה)". וְהַחֲדוּשׁ בְּזֶה הוּא, שֶׁכֶּךָ הוּא לֹא רַק לְמַעְלָה, אֲלָא הַמַּזָּל (בְּחִינַת אֵין) הוּא נוֹזֵל וְנִמְשָׁךְ לְמִטָּה.
Even when the Jew is in the world of mazal, and is seemingly governed by the same laws as non-Jews, his mazal remains in a state of ayin (self-nullification to Hashem).	שְׁגָם כָּפִי שְׂיִהוּדִי נִמְצָא לְמִטָּה, בְּעוֹלָם הַמַּזָּלוֹת, וְאֵת לֵה דִינָא בְּהַדִּי נִכְרִי, הֵרִי מִזְלּוֹ הוּא – ('בְּחִינַת אֵין (בְּטוּלָה)).
As discussed earlier (Section 5), the inner will of a Jew is to fulfill Hashem's will, and this is expressed in the fact that "his mazal is strong"—his mazal is healthy and powerful, visibly so even to the physical eye (even to the nations of the world).	כְּמִבְּאֵר לַעֲיִל (סְעִיף ה'), שֶׁרְצוֹנוֹ הַפְּנִימִי שֶׁל יְהוּדִי הוּא לְקַיֵּם אֶת רְצוֹן ה', עַד שֶׁזֶּה מִתְבַּטֵּא בְּכֶךָ שׁ"בְּרִיא מִזְלָה", מִזְלּוֹ הוּא בְּרִיא וְחֲזָק, גַּם (לַעֲיִנִי בְּשֵׁר (אֶפְלוּ לְאַמּוֹת הָעוֹלָם).
(n)	
Based on this, we understand the connection between the month of Adar and Parashat Terumah:	לְפִי-זֶה מוּבִנֶת הַשְּׂיִחוֹת דְּחֹדֶשׁ אָדָר לְפָרָשַׁת תְּרוּמָה:
In the donation and construction of the Mishkan, the power received at Matan Torah is openly expressed—that a Jew, as he exists in the higher realms (the supernal world), is also present in the lower realms.	בְּנִדְבַת וְעִשִׂית הַמִּשְׁכָּן בָּא לִידֵי בְטוּי בְּגִלְיִי (הַכֹּחַ שֶׁקִּבְּלוּ בְּמַתָּן תּוֹרָה), שְׂיִהוּדִי, כָּפִי שֶׁהוּא לְמַעְלָה (בְּעִלְיוֹנִים), כְּמוֹ כֵּן נִמְצָא הוּא לְמִטָּה בְּתַחְתּוֹנִים.
His essence, even in a world where material wealth holds importance, is on the level of "gold"—"this is the giver, who is whole."	שֶׁמִּצִּיאָתוֹ (גַּם בְּעוֹלָם שֶׁבּוּ נִכְסִים תּוֹפְסִים "מְקוֹם) הִיא בְּדֶרֶגַת "זָהָב", "זֶה הַנוֹתֵן בְּרִיא

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמָה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

This grants the power that in the month of Adar—when the construction of the Mishkan was completed (and afterward, the erection of the Mishkan during the seven days of inauguration at the end of Adar, from the 23rd of Adar until Rosh Chodesh Nissan)—"the mazal of a Jew is strong."	וְזֶה נֹתֵן אֶת הַכֹּחַ שֶׁבְּחֹדֶשׁ אָדָר – בּוֹ נִסְתַּמְּחָה עֲשִׂית הַמִּשְׁכָּן (וְלֹאחֲרֵי־זֶה – הַקֶּמֶת הַמִּשְׁכָּן בְּז' יְמֵי הַמְּלוּאִים – בְּסִיּוֹם חֹדֶשׁ אָדָר, כ"ג אָדָר עַד רֹאשׁ־חֹדֶשׁ נִסָּן) – "יְהִי בְּרִיא מַזְלָה" שֶׁל יְהוּדִי.
Even though he is connected to the level of "mazal" (associated with the lower realms), his mazal is in a state of strength—"this is the giver, who is whole."	שֶׁגַם כְּפִי שֶׁהוּא קָשׁוּר עִם דְּרָגַת "הַמַּזָּל" (תַּחְתּוֹנוּת), הוּא נִמְצָא בְּאִפְסוֹ "בְּרִיא" – "זֶה הַנּוֹתֵן בְּרִיא".
(ט)	
We can also say that this explains the connection between "When Adar enters, we increase in joy" (which appears in the Gemara immediately after "his mazal is strong").	וְיֵשׁ לוֹמַר שְׂזוּהִי גַם הַשִּׁיכוֹת לְקָדָשׁ מִשְׁנֻכָּנֵס. אָדָר מֵרַבִּין בְּשִׁמְחָה" (שָׂבָא בְּגִמְרָא בְּהַמְשָׁךְ "אֶחָד ל'" בְּרִיא מַזְלָה).
The greatest joy a Jew can have is knowing that in whatever situation he finds himself—even if he is at the lowest level, in a world that outwardly seems to conceal G-dliness—he remains connected to Hashem.	הַשִּׁמְחָה הַכִּי גְדוֹלָה שֶׁיִּכּוֹלָה לִהְיוֹת אֶצֶל יְהוּדִי הִיא, כְּאֲשֶׁר הוּא יוֹדֵעַ שֶׁבְּכָל מַצָּב בּוֹ הוּא נִמְצָא – אֶפְלוֹ לַמַּטָּה מַטָּה, בְּעוֹלָם שֶׁבְּחִיצוֹנוֹתוֹ נִרְאָה כְּהַעֲלָם וְהַסְתָּר עַל אֱלֻקוּת – הוּא קָשׁוּר לַהֲקָדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא.
Even as he exists in this world as a soul within a body, he remains the "only child" of the King of all kings, Hashem.	שֶׁכֵּן אֶפְלוֹ כְּפִי שֶׁהוּא נִמְצָא לַמַּטָּה, נִשְׁמָה בְּגוֹף, הוּא "בֶּן יָחִיד" שֶׁל "מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים", הַקָּדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא.
Hashem declares that the foremost possession of a Jew is "gold"—meaning that even in a world where material wealth seems significant, every Jew is truly wealthy, both spiritually and materially.	וְהַקָּדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא אוֹמֵר שֶׁ"רָאשׁוֹן נִכְסָיו" שֶׁל יְהוּדִי הוּא – "זָהָב", הֵינוּ, שֶׁגַם בְּעוֹלָם שֶׁבּוֹ נִכְסִים גְּשֵׁמִיִּים תּוֹפְסִים מְקוֹם, כָּל אֶחָד וְאֶחָד! מִיִּשְׂרָאֵל הוּא עוֹשִׂיר, בְּרוּחָנוּת וּבְגִשְׁמִיּוּת.
This further clarifies the Gemara's comparison between "When Adar enters, we increase in joy" and "When Av enters, we decrease in joy."	לְפִי־זֶה מוֹבִינָת עוֹד יוֹתֵר הַשְׂוֹאֵת הַגִּמְרָא "מִשְׁנֻכָּנֵס אָדָר מֵרַבִּין בְּשִׁמְחָה" ל'"מִשְׁנֻכָּנֵס אָב" – "מִמַּעֲטִין בְּשִׁמְחָה".
The novelty here is that even at the lowest level of darkness—where joy is naturally diminished in the month of Av—the month of Adar has the power to transform this darkness into joy, as discussed earlier (Section 1).	כִּי הַחֲדוּשׁ בְּזֶה הוּא, שֶׁאֶפְלוֹ בְּדִרְגַּת הַחֹשֶׁךְ לַמַּטָּה (שֶׁלֹּכֵן "מִמַּעֲטִין בְּשִׁמְחָה"), יֵשׁ בָּכֶם חֹדֶשׁ ("אָדָר לְהַפֵּךְ זֹאת, כְּמוֹ שֶׁנֶּזְכָּר לַעֲיִל (סְעִיף א).
And when a Jew contemplates this, it brings him to the greatest joy—such joy that transforms even his material life, as he lives in this world according to the natural order.	וְכֵאֲשֶׁר יְהוּדִי מֵתְבּוֹנֵן בָּכָּה, הִרְיָזָה מִבִּיא אוֹתוֹ לְשִׁמְחָה גְדוֹלָה בִּיּוֹתֵר, וְשִׁמְחָה כְּזוֹ שֶׁמִּשְׁנָה גַם אֶת חַיָּו הַגְּשֵׁמִיִּים, שֶׁחִי בְּעוֹלָם הַזֶּה עַל־כִּי גִדְרֵי טִבֵּעַ הַעוֹלָם.

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

The nature of joy is that it permeates and influences all aspects of a person's life.	תְּכוֹנַת הַשִּׂמְחָה הִיא, שְׁפוּעֵלַת וְחוֹדֶרֶת בְּכָל עֲנִיָּן. הָאָדָם.
When a person is joyful, he himself lives a life of happiness—a joy that impacts all his actions and everything he comes in contact with, bringing happiness to those around him as well.	כְּשֶׁאָדָם שִׂמַּח – הוּא עֲצֵמוֹ חַי חַיִּים שְׂמִיחִים, שִׂמְחָה שְׂמִשְׁפִּיעָה עַל כָּל מַעֲשָׂיו וְעַל כָּל דָּבָר שֶׁהוּא בָּא אֵתוֹ בְּמַגֵּעַ, וְהוּא מְשִׂיחַ גַּם אֲחֵרִים בְּסִבֵּיבָתוֹ.
This joy brings greater success in all his endeavors and throughout his life, as is clearly observable.	וְשִׂמְחָה זוֹ מְכַנִּיסָה הַצְלָחָה יְתֵרָה בְּכָל פְּעֻלוֹתָיו וּבְכָל חַיָּיו – כְּנִרְאָה בְּמוֹחַשׁ.
In other words, in addition to the fact that joy grants a person a portion in the World to Come (as our Sages state: "Those who are joyous and bring joy to others are destined for the World to Come"), it also makes him truly successful in this world.	כְּלוּמֹר, שֶׁנוֹסֵף לָכֵן שְׁעַל-יְדֵי שִׂמְחָה נִעֲשִׂים "בֶּן עוֹלָם הַבָּא" (כְּמֵאמַר חֲכָמֵינוּ ז"ל: "הֵנָּה בְּדַחֵי – שְׂשִׂמְחִים וּמְשִׂיחִים בְּנֵי אָדָם – בְּנֵי עֹלָמָא"), (דַּאֲתֵי נִינְהוּ).
He becomes a "true" person of this world, living a life in this world that is real, joyful, and successful.	הוּא נִעֲשֶׂה גַם "בֶּן עוֹלָם הַזֶּה" אֲמִתִּי, שְׂחַיִּי בְּעוֹלָם הַזֶּה הֵם חַיִּים אֲמִתִּיִּים, שְׂמִיחִים וּמַצְלִיחִים.
(י)	
This concept is emphasized even more in the setting of Rosh Chodesh Adar this year, which falls on Tuesday and Wednesday.	עֲנִין זֶה נִמְצָא בְּהַדְגָּשָׁה יְתֵרָה בְּקִבְעוֹת רֹאשׁ חֹדֶשׁ אָדָר בְּשָׁנָה זוֹ – בְּיָמִים ג' וד'.
The Gemara states: "'Gimel Dalet'—G'mol Dalim" ("be generous to the poor").	"אֵיתָא בְּגִמְרָא: "גִּימ'ל דַּל" – גִּמְל דָּלִים.
This means that even when one is in a state of "poverty," kindness and sustenance flow from Above, creating the union of Gimel and Dalet together—forming "Gad," which symbolizes "Mazali" (my fortune), as in "his mazal is strong."	הֵינוּ, שְׂאֲפִלוֹ כְּפִי שְׂנִמְצָאִים בְּמַצֵּב שֶׁל "דָּלִים", נִמְשָׁךְ הַגְּמוּל וְהַשְׁפָּעָה מִלְּמַעְלָה, כֵּךְ שְׂנִעֲשֶׂה הַחֲבוּר שֶׁל ג' וד' יַחַד – "גָּד", שְׂפָרוּשׁוֹ "מַזְלִי" – "'בְּרִיא מַזְלָה".
To the extent that it reaches the level of "gold"—"this is the giver, who is whole."	"עַד לֵאפֹן שֶׁל "זָהָב" – זֶה הַנוֹתֵן בְּרִיא.
More specifically, we can say that even the phrase "G'mol Dalim" alludes to the elevation of the Jewish people that was brought about through Matan Torah.	וּבִפְרָטִיּוֹת יוֹתֵר, יֵשׁ לוֹמַר שֶׁגַּם הָעֲנִין שֶׁל "גִּמְל דָּלִים" מוֹרָה עַל הָעֲלִיָּה שֶׁל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, שְׂנִפְעֵל בְּמַתַּן תּוֹרָה.

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמָה מְשִׁיחוֹת לִילוֹת ד', ה', ו' וְשִׁבְת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

This is evident in the precise wording of "G'mol Dalim" rather than "G'mol Rashim."	וּבְהִקְדָּם דִּיּוּק הַלָּשׁוֹן "גָּמַל דָּלִים" דּוֹקָא וְלֹא "גָּמַל רָשִׁים".
At first glance, one might ask: Isn't a "rash" (pauper) in greater need of kindness than a "dal" (poor person)?	תְּדַלְכְּאוּרָה: "רָשִׁים" זְקוּקִים לְגָמוּל יוֹתֵר מִדָּלִים?
It is well known that while both "dal" and "rash" are associated with poverty and lack, a "rash" is in a state of complete deprivation—"a pauper has nothing"—which is even lower than poverty.	כִּידוּעַ, שְׂאֵף-עַל-פִּי שֶׁ"דָּלִי"ת וְ"רִי"שׁ שְׁנֵיהֶם קְשׁוּרִים לְעִנְיַן הַדָּלוּת וְהָעֲנִיּוּת, הֲרִי "רִי"שׁ – וְלִרְשׁ אֵין כָּל" – הוּא עִנְיָן שֶׁל דָּלוּת גְּמוּרָה, לְמִטָּה מִדָּלוּת.
And we can explain this as follows:	וְיֵשׁ לומר הַבְּאוּר בְּזֶה:
The difference between the letters "Dalet" and "Reish" is also hinted at in their shape:	הַחֲלוּק בֵּין דָּל"ת וְרִי"שׁ מְרָמֵז גַּם בְּצוּרַת הָאוֹת:
The shape of the letter Dalet is similar to the shape of the letter Reish (a right leg and a horizontal roof on top), but with an additional small protrusion (a point) at the back of the roof.	צוּרַת הָאוֹת דָּל"ת דּוֹמָה לְצוּרַת הָאוֹת רִי"שׁ (רֶגֶל יְמִינִית וְגַם לְמַעְלָה), אֲבָל – בְּהוֹסֶפֶת הַעוֹקֵץ (נִקְדָּה) מֵאַחֲרֵי הַגֶּגֶץ.
This point symbolizes humility and self-nullification, which connects the recipient (Malchut, which has nothing of its own) to the benefactor (Yesod), thereby creating "G'mol Dalim" (support for the poor).	שֶׁהִנְקָדָה – מוֹרָה עַל עִנְיָן הַבְּטוּל, שֶׁמִּקְשָׁרֶת אֶת הַמְּקַבֵּל (מַלְכוּת, "דָּלִית לֹא מִגִּרְמָה" [= אֵין לָהּ מַעֲצָמָה] כְּלוּם) לְמַשְׁפִּיעַ (יְסוֹד), כֹּךְ שֶׁיִּהְיֶה "גָּמַל דָּלִים".
And we can say that the concept of "G'mol Dalim"—that even when a Jew is in a state of "dal" (poverty), he still has the small point behind him in absolute perfection—was established at Matan Torah.	וְיֵשׁ לומר שֶׁהָעִנְיָן דְּ"גָמַל דָּלִים" – שְׂאֵפְלוּ כְּפִי שִׁיְהוּדִי נִמְצָא בְּמִצְבַּ שֶׁל "דָּל", יֵשׁ לוֹ אֶת הַנִּקְדָּה מֵאַחֲרָיו בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת – נִפְעַל בְּמִתֵּן תּוֹרָה.
As explained earlier, at that time, the decree separating the upper and lower realms was nullified.	כְּמִבְּאֵר לַעֲלִי, שְׂאֵז נִתְבַּטְּלָה הַגְּזֵרָה בֵּין עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים.
It was then that Hashem declared: "You have chosen us," referring to the Jewish people as souls within physical bodies below.	וְהָיָה "וּבְנוּ בְּחֵרָתָ" – בְּבִנְי־יִשְׂרָאֵל, כְּנִשְׁמוֹת בְּגוּפִים לְמִטָּה.
From that moment onward, the concept of "Reish" (rashim, paupers) no longer applies to the Jewish people.	וּמֵאֵז וְאִילָּה, לֹא שִׁיָּהּ יוֹתֵר בְּבִנְי־יִשְׂרָאֵל הָעִנְיָן דְּ"רִי"שׁ", "רָשִׁים".
In other words, even before Matan Torah, there was a concept of drawing down G-dliness into the lower realms.	כְּלוּמָר: גַּם קִדְּם מִתֵּן תּוֹרָה הָיָה הָעִנְיָן דְּהַמְשָׁכַת אֱלֻקוֹת לְמִטָּה.

The Rebbe Parsha Terumah

תרומה משיחות לילות ד', ה', ו' ושבת קדש תרומה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

However, at that time, it was in the manner of "G'mol Rashim"—where the lower realms (rashim, paupers) remained separate from the higher realms (g'mul, the giver).	אבל אז היה זה באופן ד"גמול רשמים", שהתחתונים ("רשמים") נשארו דבר נפרד ("מהעליונים").
In contrast, at Matan Torah, "G'mol Dalim" was established—the connection and fusion of higher and lower realms.	מהשאיין כן במתן תורה נפעל הענין ד"גמול דלים", חבור עליונים ותחתונים.
We can say that this is also hinted at in the word "Ger" (גר), which stands for "G'mol Rashim."	ויש לומר שזה מרמז גם בתבת "גר", ראשי-תבות "גמול רשמים".
Before Matan Torah, Moshe Rabbeinu said: "I was a stranger (Ger) in a foreign land."	קדם מתן תורה אמר משה: "גר הייתי בארץ נכריה".
This means that his connection to Hashem made him a "Ger," but at the same time, he was in "a foreign land."	הינו, שהיה שם רק "גר" בגלל הקשר שלו "להקדוש-ברוך-הוא, אבל "הייתי בארץ נכריה".
However, after Matan Torah, the entire concept of "I was in a foreign land" no longer applies.	מהשאיין כן לאחר מתן תורה, לא שיה' יותר "המציאות ד"הייתי בארץ נכריה".
A Jew can never truly belong, even as a "Ger," to "a foreign land"—a place of desire alien to holiness.	שתהיה לו שיכות (אפילו כ"גר") אל ("ארץ" מלשון "רצון") של נכרי, חס ושלום.
As the Rambam rules (as mentioned earlier), the true will of a Jew is to fulfill Hashem's will: "He desires to observe all the mitzvos and to distance himself from sin."	כפסק-דין הרמב"ם הנזכר לעיל, שרצונו האמתי של יהודי הוא לקיים את רצון ה' ("רוצה הוא") ("לעשות כל המצוות ולהתרחק מן העבירות").
This is because he possesses the "Nekudah of Jewishness"—the small point behind the Dalet—in complete perfection.	כי יש אצלו את "נקודת היהדות" (הנקודה מאחורי הדל"ת) בשלמות.
(יא)	
The lesson from all the above:	הלמוד מכל האמור.
First and foremost, we learn that Hashem, in His holy Torah—the eternal Torah for all generations and in all places—rules that every single Jew is inherently connected to "gold" at the highest level.	לכל לראש נלמד מכך – שהקדוש-ברוך-הוא פוסק בתורתו הקדושה, התורה הנצחית לכל הדורות ובכל המקומות – שכל-אחד ואחד "מישראל שיה' לכל לראש ל"זהב".
Simply put, every Jew must experience wealth—both spiritually and materially—actual, tangible wealth!	ובפשטות – שכלל-אחד ואחד מישראל צריכה להיות עשירות, הן ברוחניות והן בגשמיות – עשירות בפשטות ממש!
Furthermore, not only should every Jew have wealth, but in truth, he already possesses it.	יתרה מזו: לא זו בלבד שזה צריך להיות לו – אלא שכלל-אחד ואחד מישראל ישנה עשירות בפעל.

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

And even if this wealth is not yet revealed in the material world, it does not mean it does not exist—G-d forbid—but rather that a Jew must reveal it through his efforts.	וְאָפְלוּ אִם זֶה לֹא נִמְצָא בְּגִלּוֹי וּבְגִשְׁמִיּוֹת – אִין־זֶה מְשׁוּם שֶׁהֵיא לֹא קִיָּמַת חֵס וְשָׁלוֹם, אֲלֵא מְשׁוּם שֶׁיְהוּדֵי צָרִיךְ לְגַלּוֹת אוֹתָהּ עַל־יְדֵי עֲבוּדָתוֹ.
Moreover, by revealing this wealth from within darkness, it becomes an expression of "the advantage of light that emerges from darkness."	וְאִדְרָבָה: עַל־יְדֵי־זֶה שֶׁמִּגְלִים אוֹתָהּ מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ. – הָרִי זֶה נֶעֱשֶׂה בְּאֶפֶן ד'יִתְרוֹן הָאוֹר מִן הַחֹשֶׁךְ.
This leads to an increase in abundant blessings—an overflowing flood of material and spiritual blessings.	תּוֹסֶפֶת רַבּוֹי שֶׁל שְׁפַע רַב דְּגִשְׁמֵי בְּרָכָה, בְּאֶפֶן שֶׁל תִּגְבֶּרֶת הַחַיּוֹת.
This creates a "flood" of blessings that is entirely positive, to the extent that it even transforms negative floods into torrents of goodness and holiness.	שֶׁנֶּעֱשֶׂה "שִׁטְפוֹן" שֶׁל גִּשְׁמֵי בְּרָכָה אֲךֹ וְרַק לְמַעֲלִיּוֹתָא, עַד שֶׁזֶּה מְהִפֵּךְ גַּם אֶת הַשִּׁטְפוֹנוֹת שֶׁלֹּא לְמַעֲלִיּוֹתָא לְשִׁטְפוֹנוֹת שֶׁל טוֹב וּקְדוּשָׁה.
Until this becomes a preparation for the fulfillment of the verse: "The earth shall be filled with the knowledge of Hashem as the waters cover the sea."	וְעַד – כִּהְכָנָה ל'"מִלְאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת ה' כְּמַיִם") ("לַיִם מְכַסִּים).
And how much more so in our generation—	– וְעַל־אֲחַת כַּמָּה וְכַמָּה בְּדוֹרֵנוּ זֶה
the last generation of exile and the first generation of redemption—	– הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן בְּגִלּוֹת וְהַדּוֹר הָרִאשׁוֹן בְּגִאּוּלָּה
after everything has already been completed, and all that remains is to actively welcome Moshiach.	לְאַחֲרֵי שֶׁכָּבֵר סִימוֹ אֶת הַכֹּל, וְצָרִיכָה לִהְיוֹת רַק קִבְּלַת פָּנֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ בְּפִעֵל.
Surely, Hashem blesses every single Jew with wealth in both gold (materially) and spiritually,	הָרִי בּוֹדֵאי שֶׁהַקְדוּשָׁה־הַזֶּה הוּא מְבָרֵךְ כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּעִשְׂרֵיּוֹת ב'זָהָב" – בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת,
to the extent that (just as it was during the Exodus from Egypt, so too now Hashem will show us wonders):	עַד לְאֶפֶן (כְּשֵׁם שֶׁהָיָה "בִּימֵי יְצִאתְךָ מִמִּצְרַיִם" ("מִצְרַיִם" כֵּן "אֶרֶצְנוּ נִפְלְאוֹת
Including—through giving charity for the construction of synagogues and study halls in their literal sense—creating a "Mikdash."	כּוֹלֵל – גַּם עַל־יְדֵי נְתִינָה לְצִדְקָה לְבִנְיַת "בֵּית־הַכְּנֶסֶת וּבֵית־הַמִּדְרָשׁ כְּפִשּׁוּטוֹ – "מִקְדָּשׁ.
(יב)	
Most importantly, since the time has now come—the building of the Third Beis HaMikdash in the most literal sense:	וְעוֹד וְהוּא הָעֵקֶר – בְּעֵינֵי שֶׁהַזְמַן גָּרַם – בְּנִיַּת. בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּפִשְׁטוֹת מְמֹשׁ:
After all the interpretations of the verse, "And they shall make for Me a sanctuary, and I will dwell among them,"	לְאַחֲרֵי כָּל הַפְּרוּשִׁים בְּפִסּוּק "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם", כּוֹלֵל הַפְּרוּשׁ "בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד – וְאֶחָד

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

including the explanation that it refers to every individual Jew—	
nonetheless, the simple meaning of the verse remains, and first and foremost, in practical halachah—	הָרִי אֵין מִקְרָא יוֹצֵא מִדִּי פְּשׁוּטוֹ, וְלִכְל לְרֹאשׁ, – הַפְּרוּשׁ בְּזֶה בְּנוֹגֵעַ לְהִלְכָה לְמַעֲשֵׂה הוּא
that the Jewish people are obligated to build the Beis HaMikdash.	שְׁעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מוּטָל הַחַיִּיב לְבָנוֹת אֶת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ.
Regarding our generation, this means building the Third Beis HaMikdash in an actual, tangible manner—	וּבְנוֹגֵעַ אֵלֵינוּ הַכּוֹנֵה – לְבָנוֹת אֶת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּפִשְׁטוּת מִמַּשׁ,
in accordance with the ruling of the Rambam, who states that it will be built by Moshiach: "And he shall build the Beis HaMikdash in its place."	כְּפִסְק־דִּין הָרַמְבַּ"ם, שְׂיִבְנֶה עַל־יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִיקוֹ, "וּבְנֶה מִקְדָּשׁ בְּמָקוֹמוֹ".
And based on the words of the Rambam—that "everyone is obligated to build and assist personally and financially, both men and women, just as with the Mishkan"—	וְעַל־פִּי דְבַרִּי הָרַמְבַּ"ם, "הַכֹּל חַיְבִין לְבָנוֹת וּלְסַעַד בְּעֶצְמָן וּבְמִמּוֹנָם, אַנְשִׁים וְנָשִׁים, כְּמִקְדָּשׁ – (הַמִּדְבָּר) (כְּנִזְכָּר לְעִיל
it follows that the same applies to the Third Beis HaMikdash.	מוֹבֵן שְׁכֵמוֹתָן הוּא בְּנוֹגֵעַ לְבֵית הַשְּׁלִישִׁי.
Every single Jew must participate in its construction through their contributions—men and women alike,	שְׁכָל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יִשְׁתַּתֵּף בְּזֶה עַל־יְדֵי, נְדָבוֹתָיו, אַנְשִׁים וְנָשִׁים
and we can suggest—even children, just as they contributed to the building of the Mishkan.	(וַיֵּשׁ לֹאמֹר – גַּם טַף (כְּפִי שֶׁהָיָה בְּנִדְבַת הַמִּשְׁכָּן
Especially in our generation, children of Israel have already been educated and accustomed—and continue to be—	וּבִפְרָט שְׁבָדוֹרֵנוּ זֶה כָּבֵר חֲנוּךְ וְהִרְגִּילוּ – וּמִמְשִׁיכִים בְּזֶה –
to giving tzedakah from a young age.	אֶת יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל הַקָּטָנִים לְתֵת צְדָקָה.
In addition to making them messengers to give tzedakah,	נוֹסֵף לָכֵן שְׁעוֹשִׂים אוֹתָם שְׁלוּחִים לְתֵת לְצְדָקָה,
they are also given money that becomes their personal property,	נוֹתְנִים לָהֶם גַּם כֶּסֶף שֶׁנַּעֲשֶׂה מְמוֹנָם הַפְּרָטִי,
so that they can contribute from their own funds to tzedakah.	בְּכַדִּי שֶׁהֵם יִתְּנוּ מִכֶּסֶּפֶם הַפְּרָטִי לְצְדָקָה.
(יג)	
Additionally, there is also a straightforward lesson derived from the concept that "when Adar enters, we increase in joy"—	נוֹסֵף לָכֵן יִשְׁנוּ גַם הַלְמוּד בְּפִשְׁטוּת מִכָּה. – "שׁ"מִשְׁנִכְנֵס אֶדָר מֵרַבִּין בְּשִׂמְחָה
which is an additional directive beyond the general obligation to serve Hashem with joy throughout the year:	שָׂבָא בְּהוֹסְפָה עַל הַצּוּי וְהַחַיִּיב הַכָּלְלִי בְּכָל יְמֵי (הַשָּׁנָה)

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמָה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

"Serve Hashem with joy," "Because you did not serve Hashem, your G-d, with joy and a glad heart,"	עבדו את ה' בְּשִׂמְחָה, "עַל אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב."
and the ruling of the Rema (at the end of Orach Chaim): "A glad heart is always feasting."	וּפְסִקְדִּין הֵרָמָ"א (בְּסוֹף חֶלֶק אוֹרַח חַיִּים): "טוֹב לֵב מְשַׂתֵּה תָמִיד."
As we stand at the beginning of the month of Adar,	בְּעֵמָדְנוּ בִּפְתִּיחַה דְּחֹדֶשׁ אָדָר,
and in this year, a leap year with two months of Adar—Adar Rishon and Adar Sheini—	וּבְשָׁנָה זוֹ – דָּב' חֹדֶשִׁי אָדָר, אָדָר רִאשׁוֹן וְשֵׁנִי,
and as is well known, the opening of something has unique power,	וְעַל-פִּי הַיָּדוּעַ שֶׁלִּפְתִּיחַת הַדָּבָר יֵשׁ כֹּחַ מִיָּחִיד,
it opens the channel for joy throughout the entire period.	הַפּוֹתֵחַ אֶת הַצָּנּוֹר לְשִׂמְחָה בְּמִשְׁךָ כָּל יְמֵי חֹדֶשִׁי אָדָר בְּשָׁנָה זוֹ.
Therefore, one must immediately draw strength from the beginning and entry into Adar ("when Adar enters"),	צָרִיךְ מִיָּד לְשֹׂאֵב כֹּחוֹת מִהַפְּתִיחָה וְהַכְּנִיסָה ("מִשְׁנֹכֵס אָדָר")
to increase in all matters of joy.	לְהִרְבּוֹת בְּכָל עֲנִיְי שִׂמְחָה.
By immediately accepting good resolutions and putting them into action—	עַל-יְדֵי זֶה שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָת מְקַבֵּל תִּקְוָה הַחֲלוּטוֹת – טוֹבוֹת וּמְבִיאִם מִיָּד לַפֿעַל
striving in every possible way to increase and enhance matters that bring joy—	לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל הָאֲפָיִם לְהוֹסִיף וּלְהִרְבּוֹת, בְּדַבָּרִים הַמְּשַׂמְחִים
beginning already on this day in a manner permissible on Shabbos,	הַחֵל עוֹד בְּיוֹם זֶה בְּאִפְן הַמוּתָר בְּשַׁבָּת,
especially since "on the days of your rejoicing" refers to the Shabbosim—	וּבִפְרָט שֶׁב־יוֹם שְׁמִחְתְּכֶם" אֵלּוּ הַשַּׁבָּתוֹת.
and continuing thereafter in a manner of constant increase,	וְלֹא־חֲרִי-זֶה – בְּאִפְן דְּמוּסִיף וְהוֹלֵךְ וְאוֹר וְשִׂמְחָה
growing in joy each and every day throughout both months of Adar—	בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִב' חֹדֶשִׁי אָדָר,
increasing more and more each day in all matters of joy,	לְהוֹסִיף יוֹתֵר בְּכָל יוֹם בְּעֲנִיְי שִׂמְחָה
as it is known that joy must be renewed daily—	כִּי־יָדוּעַ שֶׁבְּשִׂמְחָה צָרִיךְ לִהְיוֹת חֲדוּשׁ בְּכָל יוֹם
like "new faces" at a celebration.	– "פָּנִים חֲדָשׁוֹת".
According to the general principle in all matters of goodness and holiness—that the earlier one begins, the better, and the more one increases, the better—	וְעַל-פִּי הַכָּלֵל בְּכָל עֲנִיְי טוֹב וְקֹדֶשׁ, שֶׁכָּל הַמְּקֻדָּיִם הֵרִי זֶה מִשְׁבַּח, וְכָל הַמְּרַבֵּה הֵרִי זֶה מִשְׁבַּח –

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמָה מְשִׁיחוֹת לַיְלֹוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

how much more so when it comes to matters of joy,	על-אחת כְּמָה וְכְמָה שֶׁכֵּן צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּנוֹגֵעַ לְעֵינֵינוּ שְׂמִיחָה
which by their very nature break through all boundaries.	"שְׂמֵעֶצְמָם הֵם בְּאֶפֶן דְּפוּרָץ גָּדֵר
And all the more so in Adar, when we are instructed to "increase in joy"—	וְעַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה "מֵרַבִּין בְּשִׂמְחָה" בְּחֹדֶשׁ אָדָר,
and even more so when this joy increases daily beyond the previous day.	וְעַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה – בְּאֶפֶן שֶׁבְּכָל יוֹם מֵתוֹסֶפֶת יֹוֹתֵר שְׂמִיחָה לְגַבֵּי הַיָּמִים שְׁלֹפְנֵי-זֶה.
Simply put:	וּבְפִשְׁטוּת:
Every Jew should increase in all matters of joy,	שְׂכָל-אָחָד וְאָחָד מִיִּשְׂרָאֵל יוֹסִיף בְּכָל עֵינֵינוּ שְׂמִיחָה,
both in regard to themselves and in bringing joy to others—	הֵן בְּנוֹגֵעַ לְעַצְמוֹ, וְהֵן בְּנוֹגֵעַ לְשִׂמְחָה אֶת הַזּוֹלָת
for as is well known, the ultimate completeness of joy is only when it is shared with others.	כִּידוּעַ שְׂשִׁלְמוֹת עֵינֵינוּ הַשְׂמִיחָה הִיא דוֹקָא בִּיחֻד (עַם הַזּוֹלָת).
And first and foremost—by increasing in "The precepts of Hashem are upright, gladdening the heart,"	וְלִכְל לְרֹאשׁ – עַל-יְדֵי הַהוֹסָפָה בְּ"פְקוּדֵי ה' יִשְׂרָאֵל מְשִׁמְחֵי לֵב",
through the study of Torah, both the revealed and especially the inner dimension of Torah,	לְמִדַּת הַתּוֹרָה, נִגְלָה דְּתוֹרָה וּבְפִרְט פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה,
and "great is study, for it leads to action"—by performing mitzvos with meticulous care.	וְ"תִלְמוּד גָּדוֹל שֶׁמְבִיא לִידֵי מַעֲשֶׂה" – קִיּוּם הַמִּצְוֹת בְּהִדּוּר.
Furthermore—and this is a central point—that by increasing in joy through Torah and mitzvos,	וְעוֹד וְגַם-זֶה עֶקֶר – שֶׁעַל-יְדֵי "מֵרַבִּין בְּשִׂמְחָה" בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת,
this will also manifest in increasing in simple, everyday joy, even in physical matters.	יִתְבַּטֵּא הַדָּבָר גַּם בְּ"מֵרַבִּין בְּשִׂמְחָה" בְּפִשְׁטוּת, גַּם בְּעֵינֵינוּ גִשְׁמִיִּים,
Through this, as explained above, the novelty of Adar is that even in the world itself,	וְעַל-יָדָם כְּמִדּוּבָר לְעֵיל, שֶׁהַחֲדוּשׁ דְּאָדָר הוּא – שֶׁגַם בְּעוֹלָם,
"his fortune is strengthened"—as stated in the Shulchan Aruch.	יְהִיָּה בְּרִיא מְזֻלָּה" – כְּהוֹרָאת הַשֵּׁלְחָן עֲרוּךְ.
And this should be expressed both in increasing one's own joy,	וְגַם בְּזֶה – יְהִיָּה זֶה הֵן בְּנוֹגֵעַ לְשִׂמְחָה אֶת עַצְמוֹ
and in bringing joy to others—starting with one's own household.	וְהֵן בְּנוֹגֵעַ לְשִׂמְחָה אֶת הָאֲחֵרִים, הַחֵל מִבֵּיתוֹ.
A husband should increase in bringing joy to his wife,	הַבַּעַל יוֹסִיף לְשִׂמְחָה אֶת אִשְׁתּוֹ,
and parents should bring additional joy to their children	וְהוֹרִים יוֹסִיפוּ לְשִׂמְחָה אֶת יְלָדֵיהֶם,

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

through things that naturally bring them happiness, in accordance with the ruling of the Shulchan Aruch.	(בְּעֵינֵינוּ הַמְשִׁמְחִים אוֹתָם) (בְּטִבְעָם), כְּפִסְק־דִּין הַשְּׁלַחַן עָרוּךְ.
And especially that a father should bring joy to his children, as we see in practice that when he brings joy to his children,	וּבִפְרָט שֶׁהָאָב יִשְׁמַח אֶת יְלָדָיו, כְּפִי שְׂרֻאִים בְּפֶעַל שְׁעַל־יְדֵי זֶה שֶׁמְשִׁמַּח אֶת יְלָדָיו,
it sometimes increases their joy even more, because they see that while he may at times say a harsh word to them (for the sake of their education),	מִתּוֹסֶפֶת אֲצֵלָם לְפַעֲמִים שִׂמְחָה יִתְּרָה, מֵכִין שֶׁהֵם רֹאִים שֶׁהוּא יָכוֹל לְפַעֲמִים לֹאמַר לָהֶם (מִלָּה קָשָׁה) (לְשֵׁם חֲנוּךְ),
afterward, this brings an even greater increase in their affection for him.	אֲבָל בְּאִפְּן שְׁלֹאֲחֵר מִכֵּן זֶה מְבִיא לְהוֹסֵפֶה יִתְּרָה בְּחִבּוּבוֹתוֹ אֵלֵיהֶם.
Likewise, one should increase in bringing joy to more Jews around him, as mentioned earlier, since through this, he becomes both a "son of the World to Come" and a "son of this world."	וְכֵן - לְהוֹסִיף בְּלִשְׁמַח יְהוּדִים נוֹסְפִים בְּסִבִּיבָתוֹ כְּמֻדְוָבֵר לְעֵיל, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה (בְּ) (עוֹלָם־הַבָּא וְכֵן עוֹלָם־הַזֶּה).
(יד)	
May it be G-d's will that the increase and abundance of joy will already break through all boundaries,	יְהִי רָצוֹן, שֶׁהַהוֹסֵפֶה וְרִבּוּי בְּשִׂמְחָה - תִּפְרָץ כָּבֵד, אֶת כָּל הַגְּדָרִים
beginning with the last remaining barriers of exile, transforming them into goodness and holiness.	הַחֵל מִהַגְּדָרִים הָאַחֲרוֹנִים שֶׁנִּתְּרוּ בְּגָלוּת, וְתַהַפֵּךְ אוֹתָם לְטוֹב וּקְדוּשָׁה
And above all, may it break the final barriers of the last moment of exile,	וּבַעֲקָר - תִּפְרָץ אֶת הַגְּדָרִים שֶׁל הַרְגַּע הָאַחֲרוֹן בְּגָלוּת,
turning it into the first moment of redemption,	שֶׁזֶה יַעֲשֶׂה הַרְגַּע הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַגְּאוּלָּה
which comes through our actions and service in general, and especially through joy—	שֶׁבָּאָה עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂינוּ וְעִבּוּדֵינוּ בְּכָלֵל, וּבִפְרָט מִתּוֹךְ שִׂמְחָה
and in particular through the efforts of the righteous women of Israel,	וּבְמִיָּחָד - עַל־יְדֵי עִבּוּדָתָם שֶׁל נָשִׁים צְדִיקָנוֹת בְּיִשְׂרָאֵל
in whose merit the redemption will come (just as it was in the Exodus from Egypt).	שֶׁבְּזְכוּתָן תָּבוֹא הַגְּאוּלָּה (כְּשֵׁם שֶׁהָיָה בְּגָאֻלַּת (מִצְרַיִם),
And especially in the merit of the righteous women who perished—may it not happen again—	— וּבִפְרָט הַנָּשִׁים הַצְּדִיקָנוֹת שֶׁנִּסְפּוּ — לֹא־ עָלֵינוּ
sanctifying G-d's name, may G-d protect us...	עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, רַחֲמָנָא־לִיְצִלָן

The Rebbe Parsha Terumah

תְּרוּמַה מְשִׁיחוֹת לֵילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמַה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

May it be His will that this will be the final instance of such matters,	וְיִהְיֶה רָצוֹן שְׁעָה יְהִיֶּה הַמִּקְרָה הָאַחֲרוֹן שֶׁל עֲנִינִים כְּאֵלֹ,
and the final instance of passing away altogether.	וְשֶׁל עֲנִין הַפְּטִירָה בְּכָלֹ.
From now on, may there only be longevity and good years for every single Jew,	וּמִכָּאֵן וְלִהְבֵּא יְהִיֶּה רַק אֲרִיכוֹת יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת לְכָל-אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
for the entire Jewish people—men, women, and children—	וְלִכְלָל יִשְׂרָאֵל, אָנָּשִׁים וְנָשִׁים וְטָף,
in complete health—especially since in the month of Adar, “his mazal is strong,”	מִתּוֹךְ בְּרִיאוֹת – וּבִפְרָט שְׁבָרִיא מַזְלָה" בְּחֹדֶשׁ – אָדָר
with health both physically and spiritually.	בְּרִיאוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת -וּבְרוּחָנִיּוֹת.
Until we transition, without any interruption at all, to eternal life in the true and complete redemption.	עַד שְׁעוֹבָרִים, בְּלִי הַפְּסֵק כָּלֹ, לְחַיִּים נְצַחִיִּים, בְּגָאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלָמָה.
And her merit will stand for every single Jew, and certainly for herself,	וְזָכוּתָהּ תַעֲמֹד לְכָל-אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וּבִדְאִי לָהּ, בְּעֶצְמָהּ,
beginning with the fulfillment of the verse “They shall arise and sing, those who dwell in the dust,”	"הַחַל מִכָּה שֶׁכָּבֵר יְהִיֶּה הַקִּיצוֹ וְרִנְנוֹ שִׁכְנֵי עֶפֶר,
and the righteous men and women shall rise immediately.	וְצַדִּיקִים וְצַדִּיקָנוֹת קָמִים מִיָּד.
Instead of all this, “our mouths will be filled with laughter, and our tongues with joyous song,”	"וּבִמְקוֹם כָּל זֶה – יִמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה,
especially through the preparation and vessel for this, made by joy in this time—	וּבִפְרָט עַל-יְדֵי זֶה שֶׁעָשׂוֹ אֶת הַהֲכָנָה וְהַפְּלִי לָזֶה, עַל-יְדֵי הַשְׂמֻחָה בְּזִמְנֵה הַזֶּה,
a foretaste of “our mouths will be filled with laughter.”	"מַעֲיֵן דִּמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוּ.
Through the fulfillment of mitzvot in general, and in particular through the mitzvah of tefillin,	עַל-יְדֵי קִיּוֹם הַמִּצְוֹת בְּכָלֹ, וּבִפְרָט עַל-יְדֵי מִצְוַת תְּפִלִּין,
through which one becomes exceedingly joyous, a foretaste of “our mouths will be filled with laughter.”	שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשִׂים בְּדַח טוֹבָא [=שְׂמֵחַ בְּיוֹתֵר], "מַעֲיֵן דִּמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוּ,
Especially as we are in the generation of my teacher and father-in-law, the Rebbe, leader of our generation,	וּבִפְרָט בְּהִיוֹתֵנוּ בְּדוֹרוֹ שֶׁל כְּבוֹד-קֹדֶשׁ מוֹרֵי, וְחָמִי אָדָמוֹ"ר נָשִׂיא דוֹרֵנוּ,
whose name, Yosef Yitzchak, alludes to an increase in laughter, joy, and happiness.	שֶׁשְׁמוֹ יוֹסֵף יִצְחָק מְרִמֵּז עַל הוֹסְפָהּ בְּ(יִצְחָק מַלְשׁוֹן) צֶחֶק וְשְׁחוֹק וְשְׂמֻחָה.
And all the Jewish people—“our young and our old, our sons and our daughters”—	וְכָל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, בְּנוֹעָרֵינוּ וּבְזָקְנֵינוּ גו' בְּבָנֵינוּ וּבְבָנוֹתֵינוּ,
together with their silver and gold,	יַחַד עִם כֶּסֶּפָּם וְזָהָבָם אִתָּם,

The Rebbe

Parsha Terumah

תְּרוּמָה מְשִׁיחוֹת לִילוֹת ד', ה', ו' וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ תְּרוּמָה ה'תשנ"ב

From the talks of Wednesday, Thursday, Friday nights, and Shabbos Kodesh,
5752

together with all synagogues and study halls outside the Land,	יַחַד עִם כָּל בֵּיתֵי כְנִסְיֹת וּבֵיתֵי מִדְרָשׁוֹת שְׁבָחוּץ לְאֶרֶץ,
shall go to the Holy Land, to Jerusalem, the Holy City, to the Holy Mountain,	הוֹלְכִים לְאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ, לִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ, לְהַר הַקֹּדֶשׁ,
to the Third and threefold Holy Temple, immediately and literally now.	לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי -וְהַמְּשָׁלֵשׁ, וְתַכְףּ וּמֵיד מִמָּשׁ.